

वीर्यश्रीश्रीष्टस्य ज्ञाने युष्मान् अलसान् विफलांश्च न स्थापयिष्यन्ति ।
किन्तु यस्यैतानि न विद्यन्ते स स्वचक्षुषी मुद्रिते कृत्वा अन्धः सन् स्वयं ६
पूर्वपापात् परिष्कृत इति विस्मरति । अतएव हे भ्रातरो यूयं स्वेषां १०
मनोनीतत्वं आहृतवच्च निर्णेतुं यतध्वम् । तत् कृत्वा यूयं कदापि पतिता ११
न भविष्यथ किन्तु विशेषतोऽस्माकं चात्प्रभुवीर्यश्रीश्रीष्टस्यानन्तराज्ये यूयं
मत्कारेण प्रवेशयिष्यध्वे ।

यद्यपि यूयम् एतत् सर्वं जानीथ, एतदुक्तमत्यकथायां स्थिरास्तिष्ठथ च १२
तथापि युष्मान् तत् सर्वदा स्मरयितुम् अहम् आलस्यं न करिष्यामि ।
अस्माकं प्रभु वीर्यश्रीश्रीष्टो मां यादृग् ज्ञापितवान् तदनुसारतः शीघ्रम् १३
एतत्कलेवरदूष्यं मया त्यक्तव्यम् इति विज्ञाय यावद् एतस्मिन् दूष्ये १४
तिष्ठामि तावद् युष्मान् स्मरयित्वा प्रवर्त्तयितुम् अहम् उचितं बुद्धवान् ।
अपरम् मम परलोकप्राप्तेः परम् एतद् यथा युष्माभिः स्मरिष्यते तदर्थ- १५
मपि मया यत्नः क्रियते । यस्मिन् समये वयं प्रभो वीर्यश्रीश्रीष्टस्य पराक्रमं १६
आगमनकथाञ्च युष्मान् अज्ञापयाम तदा कस्यापि कल्पितोपन्यासस्य
कथां न कथयित्वा तस्य महिम्नः प्रत्यक्षमालिणो भूत्वा कथितवन्तः ।
वस्तुतस्तु 'यत्र मम परममन्तोषो मम स प्रियपुत्र एषः', एतद् बोधिका १७
विहायसो वाक् महिमयुक्ततेजसस्तं प्रति निर्गता तस्मात् स पितुरी-
श्वरात् सत्कारं गौरवञ्च लब्धवान् । तदा तेन सार्द्धं पवित्रपर्वते स्थित्वा १८
स्वर्गाभिर्गतां तद्गणणीयां वाणीं वयं श्रुतवन्तः । तस्मात् स्थिरतरं भविष्यद् १९
वाक्यम् अस्माकम् आस्ते तस्माद् यावद् युष्माकम् अन्तःकरणेषु प्रभातीय-
नक्षत्रस्थारणस्य चोदयो न भवति तावद् घोरतरान्धकारस्थाने प्रज्व-
लितदीप्तिरिव यद् भविष्यद्वाक्यम् आस्ते तत् प्रति मनोनिधान युष्माकम्
उचितम् । शास्ते लिखितं यद् सर्वभविष्यद्वाक्यं तत् कस्यापि स्त्राभि- २०
प्राप्तान् न जातं यतो मानुषाणाम् दृष्ट्यातः पूर्वं भविष्यद्वाक्यं नोपस्थितवत् २१
किन्वीश्वरस्य पवित्रलोकाः पवित्रेणात्मना प्रवृत्तिं प्राप्य तत् कथितवन्त
इति विशेषेण जानीत ।

२ द्वितीयोऽध्यायः ।

१ मिथ्याभविष्यद्वक्त्रं उदिश्य कथनं ४ तेषां दोषो दण्डो धार्मिकाणां रक्षायाः कथनञ्च ।

- १ अपरं पूर्वं यथा लोकानां मध्ये मिथ्या भविष्यद्वादिन आसन् तथा युष्माकं मध्येपि मिथ्या उपदेशका भविष्यन्ति ; ते खेषां क्रेतारं प्रभुम् अनङ्गीकृत्य गुप्तं विनाशकवैधर्म्यस्य प्रचारणात् स्वयमेव खेषाम् अकस्माद्
- २ विनाशं घटयिष्यन्ते । अपरम् अनेकेषु तेषां विनाशमार्गं गतेषु तेभ्यः
- ३ सत्यमार्गस्य निन्दा भविष्यति । अपरञ्च ते लोभात् कल्पितवाक्यै र्युगन्तौ लाभं कुर्वन्ति किन्तु तान् प्रति पूर्वकथितो दण्डः शीघ्रं
- ४ भविष्यति न चिरात् तेषां विनाशश्च घटिष्यते ।

- ईश्वरः पापिदूतान् न क्षमिता नरके निक्षिप्यान्धकारशृङ्खलैर्बद्धा
- ५ विचारार्थं तान् अस्थापयत् । पुनश्च पुरातनजगत् प्रति न दयां कृत्वा धर्मं
 - ६ प्रचारकोऽष्टभोजनो यो नोदस्तं रक्षित्वा पापिलोकैः साङ्गं जगज् जलेऽम-
ज्जयत् । तथा सिदोम् अमोरानगरञ्च भस्मीकृत्य विनाशदण्डं कृत्वा भवि-
 - ७ व्यत्पापिनां दृष्टान्तमिव अकरोत् ; किन्तु तेषां दुरात्मनां पापाचरणाद्
 - ८ दुःखितो यो धार्मिको लोटं तं रक्षितवान् । स धार्मिको जनसैः पापिभिः
साङ्गं निवासममये तेषां पापाचरणं दृष्ट्वा श्रुत्वा दिने दिने मनसि तप्तवान् ।
 - ९ ईश्वरः स्वसेवकलोकान् परीक्षात् उद्धर्तुम् अधार्मिकांश्च विशेषतो ये
कामाभिलाषाद् असद् आचरन्ति राजशामनञ्चावजानन्ति तान् दण्ड-
 - १० यितुं विचारदिनं यावद् रक्षितुं जानाति । ते दुःसाहसिनः खेच्छाचा-
 - ११ रिनश्च मानिलोकान् अपमानितुं न विभ्यति । किन्तु दिव्यदूता-
स्तेभ्यो बलवन्तः पराक्रमिणश्च सन्तोपि प्रभोः समक्षं तेषां विरुद्धं काञ्चि-
 - १२ निन्दां कृत्वा नापवदन्ते । धरणार्थं विनाशार्थञ्च जाता ये स्वाभाविका-
ज्ञानपशवस्तद्वद् भूत्वा ते यन्न बुध्यन्ते तन् निन्दित्वा स्वीयस्वीयाधर्मफलं
 - १३ प्राप्य खेषां दुष्टतया विनश्यन्ति । ते दिवा प्रकृष्टभोजनं सुखं जानन्ति
निजकापञ्चेन सुखभोगिनः सन्तो युष्माभिः साङ्गं भुक्त्वा कलङ्किना
 - १४ दोषिणश्च भवन्ति । अपरं यल्लोचनानि परस्त्रीव्यासक्तानि पापाचरणाच्च

न निवृत्तानि तादृङ्मनयनविशिष्टाः सन्तस्ते चञ्चलमतिशोकान् लोभ-
यित्वा स्वयं लोभे सुशिक्षितमनस्त्वात् शप्ता भवन्ति । ते सरस्वं पन्थानं १५
परित्यज्य पापस्य पारितोषिके प्रेमकृद् यो विद्यारः पुत्रो बलियम्
तस्य पथः पथिकाः सन्तो जातभ्रमा भवन्ति; स भविष्यदक्ता स्वापराधाद्
भर्त्सितोऽभवत् यस्मात् कथयितुम् अशक्तः पशु मानुषभाषया कथां १६
कथयित्वा तदीयेन्यन्तं कर्म निषिद्धवान् । ते निस्तोयकूपाः प्रचण्डवात- १७
चालितमेघाश्च तेषां कृते नित्यं घोरतरान्धकारः सञ्चितोऽस्ति । ते मुधा- १८
चङ्कारस्य कथां कथयित्वा शारीरिकसुखाभिलाषैः कामक्रीडाभिश्च
भ्रमाचारिभ्यो मुक्तलोकान् लोभयन्ति । अपरञ्च तेषां सन्निधौ मुक्तेः १९
प्रतिज्ञाकृतो भूत्वा स्वयं दुष्टताया दास्य भवन्ति; यतो यो जनो येन
पराभवति स एव तस्य किङ्करो भवति । ते यदि चातु र्थोऽप्युपलब्धस्य २०
ज्ञानेन एककृत्वः संसारीयाशुचिक्रियां परित्यज्य पुनरपि तेन बद्धाः
सन्तः पराभवन्ति तर्हि प्रथमातस्तेषां श्रेष्ठा गतिरशुभा भवति । यत २१
एकवारं धर्मपथं ज्ञात्वा पुनः स्वेषु समर्पितपवित्राज्ञातः पराङ्मुखीभवनाद्
वरं तद्वर्त्मपथस्याज्ञातत्वं तेषामुत्तमम् । किन्तु येन दृष्टान्तकथा सैव तान् २२
प्रति घटितवती । यथा

‘कुक्कुरः स्त्रीयवान्ताय स्वभावात् परिवर्त्तते ।

चालितः शूकरश्चैव कर्दमे परिलुण्ठितुम् ।’

२ द्वितीयोऽध्यायः ।

१ स्त्रीष्टयागमनस्य जगतो दग्धत्वस्य च कथनं १४ धर्मं चाचरितुं पितरस्य
विनयश्च ।

हे प्रियसकला यूयं यथा पवित्रभविष्यद्वक्तृभिः पूर्वोक्तानि वाक्यानि प्रभुना १
त्रात्रा प्रेरितानाम् अस्माकम् आज्ञाञ्च स्मरथ तर्दयम् अहं युष्मान् प्रतीदं २
द्वितीयं पत्रं लिखितवान् उभाभ्यां पत्राभ्यां स्मारयित्वा युष्माकं सरस्व-
मनामि प्रवर्त्तयामि । प्रथमम् इति जानीत, शेषे काले स्वेच्छाचारिणः ३
कतिपया निन्दका आगत्य कथयिष्यन्ति प्रभोरागमनकथा कुत्र । यतः ४

- पितृलोकानां महानिद्रायां सत्यां सृष्टेरारम्भे सर्वाणि यथासन् तादृशा-
 ५ न्येवासते। पूर्वम् आकाशमण्डलं जलान्निर्गता जले स्थिता पृथिवी च
 ६ ईश्वरस्य वाक्येनासृज्येते ततस्तेन तज्जगज्जलाप्लावितं सद् व्यनश्चद्
 ७ इति ते स्वेच्छया न जानन्ति। किन्विदं वर्त्तमानम् आकाशमण्डलं
 पृथिवी च तेन वाक्येन विचारस्य कालम् अधार्मिकलोकानां विनाशका-
 ८ लञ्च यावद् वक्रोः कृते सञ्चिते रक्षिते च विद्येते। अतएव हे प्रियाः प्रभोः
 समीपे दिनमेकं सहस्रवत्सरवत् सहस्रवत्सराश्च दिनैकवद् इति यूयम्
 ९ अज्ञाता न भवत। कियन्तो लोका यद् विलम्बं बुध्यन्ते तदत् प्रभुः
 स्वप्रतिज्ञायां विलम्बं न करोति, कोपि यथा न विनश्यति किन्तु सर्व्वेव
 मनांसि परावर्त्तयन्ति इत्यभिलषन् अस्मान् प्रति दीर्घकालं सहते।
 १० किन्तु क्षपायां चौरद्वय प्रभो दिनम् आगमिष्यति तदा महाशब्देन
 गगणमण्डलं लोप्यते तथा महातापेन सर्व्वं मूलवस्तु गलिष्यति पृथिवी
 ११ तन्मध्यस्थितं सर्व्वं वस्तु च दाह्यते। एतत् सर्व्वं यदि लोप्यते तर्हि
 १२ यदा गगणमण्डलं दग्धं सन् लोप्यते महातापेन सर्व्वं मूलवस्तु गलि-
 ष्यति तस्येश्वरस्यागामिदिनस्थापेक्षया तदाकाङ्क्षया निखिलपवित्राच-
 १३ रणेनेश्वरमेवया च युष्माभिः कीदृशैर्लोकैर्भवेति यम्। किन्तु वयं
 तस्याज्ञानुसारेण यस्मिन् धर्मस्तिष्ठति तादृशं नवीनम् आकाशमण्डलं
 नवीनां पृथिवीञ्चापेक्ष्य तिष्ठामः।
 १४ अतएव हे प्रिया यूयमपि तानि सर्व्वान्यपेक्ष्य येन कलङ्कदोषाभ्यां
 १५ रहिताः सन्तस्तस्मात् शान्तिं प्राप्नुयात तादृशं यत्नं कुरुत। अपरञ्च
 अस्माकं प्रभो दीर्घकालसहनं केवलं परित्राणकारणम् इत्यपि जानीत
 अस्माकं प्रियभ्रातरं पौलाय यादृशं ज्ञानम् अदीयत तदनुसारेण
 १६ सोपि युष्मान् प्रति पत्रम् अलिखत्। तस्य सर्व्वपेक्ष्यपि एतदर्थकवाक्यानि
 कथयति तत्रानेकाः कथा दुर्ब्बाधाः, तस्मात् येऽग्निलिप्ताश्चक्षुषाश्च ते
 १७ स्त्रेषां विनाशार्थम् अन्यशास्त्रीयवचनवत् तदर्थान्तरं कुर्वन्ति। हे
 प्रियसकला यूयम् एताः सर्ब्वाः कथाः पूर्वं ज्ञात्वा पापिलोकानां भ्रान्त्या

न भ्रमिता स्त्रिषां स्थिरताया यथा पतिता न भवेत् तदर्थं सावधाना
भवत । अपरम् अनुग्रहेणास्माकं प्रभोस्त्वात् यीशुख्रीष्टस्य ज्ञानेनोत्तरो- १८
त्तरं बर्द्धिष्यो भवत । इदानीं सर्वदा च तस्मै गौरवं भवतु । इति ।

योद्धनः प्रथमं सर्वसाधारणपत्रम् ।

१ प्रथमोऽध्यायः ।

१ वादस्त्रीष्टस्य कथनं ५ तेन सार्द्धम् अस्माकं मैत्री तेनास्माकं पापमोचनञ्च ।

जीवनवादे यद् आ प्रथमाद् आसीत् यच्च वयं स्वयं संश्रुत्य साक्षाद् १
विशोक्य विविक्तवन्तः स्वहस्तैश्च स्पृष्टवन्तः, एवं यद् अनन्तजीवनं २
पित्रेश्वरेण सार्द्धं स्थित्वास्माकं समीपे प्राकाशत तत् प्रकाशितजीवनं
दृष्ट्वा साक्ष्यं दत्त्वा युष्मान् ज्ञापयामः । अपरम् अस्माभिः सार्द्धं यथा ३
युष्माकं मैत्री भवति तदर्थं यदस्माभिर्दृष्टं श्रुतञ्च तदेव युष्मान् ज्ञाप्यते
यतः पित्रा तस्य पुत्रेण यीशुख्रीष्टेन सार्द्धम् अस्माकं नितान्तं मैत्री
विद्यते । अपरञ्च यथा युष्माकं सम्पूर्णानन्दो जायते तदर्थम् एतानि ४
लिखन्ते ।

यः सुसंवादस्तस्माद् अत्रावि यश्च युष्माकं सन्निधौ प्राकाशि सोऽयं ५
ईश्वरो ज्योतिस्तत्रान्धकारस्य लेशोऽपि नास्ति । वयम् अन्धकारे भ्रमन्त- ६
स्तेन सार्द्धम् अस्माकं मैत्री विद्यते कथामेतां यदि वदेम तर्हि धर्म-
कर्मकारिणो न सन्तः केवलम् अतथ्यवादिनो भवेम । किन्तु स यथा ७
ज्योतिर्निवासी तथा वयमपि यदि ज्योतिषि गच्छेम तर्हि परस्परम्
अस्माकं मैत्री विद्यते तदोपपन्नस्य यीशुख्रीष्टस्य शोणितम् अस्मान्
सर्वस्मात् पापात् मोचयति च । अपरम् अस्माकं किमपि पापं ८
नास्ति, एतादृशो कथं यदि वदेम तर्हि स्वयमेव स्वान् वञ्चयेम तथा

- ६ अस्माकम् अन्तरे सत्यधर्मो नास्ति। किन्तु यदि स्वेपां पापानि स्वयम् अङ्गी-
कुर्याम तर्हीश्वरोऽस्माकं पापानि क्षन्तुं सर्वस्माद् अधर्माद् अस्मान् मोच-
१० यितुञ्च विश्वासो न्यायकारो च भवति। अपरञ्च वयं कदापि पापं नाकुर्म,
एतादृशीं कथां यदि कथयेम तर्हीश्वरं मृषावादिनं कुर्मस्तथास्माकम्
अन्तरे तदीयं वाक्यं न विद्यते।

२ द्वितीयोऽध्यायः।

- १ अस्माकं पापानां खोदस्य प्रायश्चित्तरूपत्वं २ ईश्वरस्याज्ञापालनान् तदीय-
तत्त्वज्ञानस्य चिह्नत्वं ३ परस्परप्रेमकथनं ४ संसारे प्रेमनिषेधः ५ मिथ्या-
खोदात् सावधानत्वं कर्तुं सत्यस्रोते विश्वसितुं निवेदनञ्च।
- १ हे प्रियबालकाः केनापि प्रकारेण यथा युष्माकं पापं न जायते तदर्थम्
अहम् युष्मान् प्रतीति कथां लिखामि; यदि तु कश्चित् पापं करोति तर्हि
२ धार्मिको यीशुख्रीष्ट ईश्वरस्य निकटेऽस्माकं पक्षपातो विद्यते। अपरं स
केवलम् अस्माकं पापकारणाद् इति नहि निखिलजगतो लोकानां
पापकारणात् प्रायश्चित्तं विद्यते।
- ३ यदि वयं तदीयाज्ञां पालयामस्तर्हि तं जानीम एतत्स्वयं बोद्धुं
४ शक्नुमः। किन्तु तदीयाज्ञां न पालयन् तं जानामि एतादृशीं
कथां यदि कोपि ब्रवीति तर्हि स सत्यधर्मविहीनः सन् मृषाभाषो
५ भवति। यः कश्चित् तस्य कथां पालयति तस्यैवान्तर ईश्वरस्य प्रेम
६ नितान्तं सिद्धति तथात्वे सति वयं तत्र तिष्ठाम इति विद्मः, किन्त्वहं
तस्मिन् तिष्ठामि, एतादृशीं कथां यः कथयति तस्य सदृशो व्यापारस्तेन
कर्त्तव्यः।
- ७ हे भातरोऽहं युष्मान् प्रति काञ्चिन् नूतनाम् आज्ञां लिखामि इति
नहि आदिनः पुरातनी याज्ञा विद्यते तामेव लिखामि यूयम् आदिनः
८ शृणुथ धैव पुरातनाज्ञा। तदितराम् एकां नवीनाज्ञां लिखामि,
अपरम् अन्धकारो नश्यतीदानीं सत्यज्योतिश्च प्रकाशते, एतद् युष्मान्
९ तद्वोद्दिश्य सत्यं भवति। किन्तु यः कश्चित् स्वीयं भातरम् अतीयमानो

ज्योतिष्यह्निष्ठामोति वाक्यं वदति सोऽद्यापि तमिच्छे विद्यते । यः कश्चित् १०
स्वभ्रातरि प्रेम करोति स एव ज्योतिषि तिष्ठति तस्य कोप्यन्तरायो नास्ति ।
किन्तु यः कश्चित् स्वभ्रातरम् चेतोयते सोऽन्धकारे तिष्ठति तथान्धकार- ११
स्तस्य नयनम् अन्धीकरोति तस्मात् स क्व यातीति ज्ञातुम् अशक्तः सन्
अन्धकार एव भ्रमति ।

हे प्रियबालका यूयं तस्य नासौ 'गुणेन पापक्षमां प्राप्तवन्त इति १२
हेतोरहं युष्मान् प्रति लिखामि । हे ताता यूयम् आदितस्तं पृथ- १३
चिनुत तस्माद् अहं युष्मान् प्रति लिखामि । हे युवानो यूयं पापात्मानं
जितवन्त इतिकारणाद् अहं युष्मान् प्रति लिखामि । हे प्रियबालका
यूयं पितरं पृथचिनुत तस्मादहं युष्मान् प्रति लिखामि । हे ताता यूयम् १४
आदितस्तं पृथचिनुत तस्मादहं युष्मान् प्रति लिखामि । हे युवानो यूयं
बलवन्त ईश्वरस्य वाक्यं युष्माकम् अन्तरे विद्यते पापात्मानञ्च जितवन्त
इतिहेतोरहम् युष्मान् प्रति लिखामि । यूयं संसारे सांसारिकद्रव्येषु १५
च प्रेम न कुरुत ; यः कश्चित् संसारे प्रेम करोति तस्मिन् पितुः प्रेम न
तिष्ठति । यतः सर्वे सांसारिका अर्थात् शारीरिकसुखाभिलाष ईक्षण- १६
सुखाभिलाष वार्त्तमानिकगर्वश्च सर्व्वयते पितृतो न जायन्ते संसाराद्
जायन्ते । अपरं संसारस्तदीयसुखभोगश्चानित्यौ किन्तु य ईश्वरस्येच्छां १७
पालयति स नित्यस्यायी ।

हे प्रियबालकाः शेषकालीयम् अन्नानृतस्त्रीष्ट उपस्यास्यति ; तद् यूयं १८
यथा श्रुतवन्तस्तयेदानीं बहवो ऽनृतस्त्रीष्टा जायन्ते तस्माद् अयमेव
शेषकाल इति वयम् जानीमः । ते जना अस्मत्तो निर्गताः किन्त्वस्माकं १९
पत्नीया नाभवन् यतस्तथात्वे सत्यस्माभिः सार्द्धम् अस्यास्यन्ते ते सर्व्वेऽस्माकं
पत्नीया नहीति यद् व्यक्तीभवति तदर्थं निरगच्छन् । किन्तु पवित्रेणात्मना २०
युष्माकम् एकोऽभिषेकोस्ति तेन यूयं सर्व्वानि जानीथ । यूयं यत् सत्यधर्मं २१
ज्ञानहीना विद्यन्ते तदर्थं युष्मान् प्रति लिखितवान् तन्न किन्तु सत्यधर्मं
जानीथ धर्ममध्ये किमप्यतथ्यं नास्ति तदपि जानीथ, इतिहेतोर-

२२ लिखम्। योऽहम् वाभिषिक्तस्वातेति यो जना नाङ्गीकरोति तं विना
 कोऽपरोऽतथ्यभाषी विद्यते? स एव पितरं पुत्रश्चास्तीकृत्यामृतस्त्रीष्टो
 २३ भवति। यः कश्चित् पुत्रम् अनङ्गीकरोति स पितरं न प्राप्नोति। अतएव
 २४ यूयम् आदितो यां कथां श्रुतवन्तः सा युष्माकम् अन्तरे तिष्ठतु; आ-
 दितः श्रुतं तद् वाक्यं यदि युष्माकम् अन्तरे तिष्ठति तर्हि यूयमपि
 २५ पितरि पुत्रे च तिष्ठथं। सोऽस्मान् प्रति यस्य प्रतिज्ञाम् अकरोत् तदेवा-
 २६ नन्तपरमायुः। ये जना युष्मान् भ्रमयितुम् इच्छन्ति तान् उद्दिश्य
 २७ कथामेतां युष्मान् प्रति लिखामि। तेन द्वारा प्राप्नो युष्माकम् अन्तरस्थो-
 ऽभिषेको युष्मासु तिष्ठति यत् कश्चिदन्यो युष्मान् उपदिशति युष्माकम्
 एतादृक् प्रयोजनं नास्ति स एवाभिषेकः सर्वस्मिन् उपदेशयति तथा
 सत्या भवति तत्र मृषालेशोऽपि नास्ति तस्मात् स यद्वद् युष्मान् उप-
 २८ देशयति तद्वत् तत्र तिष्ठत। हे प्रियबालका यूयं तत्र तिष्ठत तथात्वे सति
 स यदा प्रकाशियते तदा वयम् अक्षोभा भविष्यामः; तथा तस्यागमनसमये
 २९ तस्य समीपे न त्रपिष्यामः। अपरञ्च स धार्मिक इति यदि जानीथ तर्हि
 यो धर्मकर्म करोति स तस्माज् जात इत्यपि जानीत।

३ तृतीयोऽध्यायः।

१ अस्मान् प्रतीक्ष्यरस्मान्पुत्रः, तत्कारणात् पापत्यागपरस्पर प्रेम धर्मकर्मणाम्
 अथ श्रेय कर्तव्यत्वञ्च।

१ पश्यत वयम् ईश्वरस्य पुत्रत्वेन विख्याता भवाम एतेन पितास्मभ्यं
 कोदृक् प्रेम प्रदत्तवान् किन्तु जगतां लोकास्तं नाजानन् तस्माद्
 २ अस्मानपि न जानन्ति। हे प्रिया इदानीं वयम् ईश्वरस्य पुत्रा आस्मेहे
 किन्तु पश्चात् किं भविष्याम इति न व्यक्तीभवति तथापि तस्य प्रका-
 शितत्वसमये तस्य सदृशा भवाम इति वयं जानीमो यतः स यादृश आस्ते
 ३ तादृशमेव तं द्रष्टव्यामः। एवं स यादृशः पवित्रस्तेन तदास्माविशिष्टाः
 ४ सर्वे जना आत्मानः पवित्रान् कुर्वन्ति। यो जन्मः पापं करोति स एव

व्यवस्थाम् उल्लङ्घयति यतो व्यवस्थालङ्घनमेव पापम् । अपरञ्च सोऽस्माकं ५
पापहरणार्थम् अवतीर्णवान् तथा तस्मिन् पापं नास्तीति यूयं वित् ।
यः कश्चित् तस्मिन् तिष्ठति स पापं नाचरति किन्तु यः कश्चित् पापम् ६
आचरति स कदापि तं नापश्यत् नाजानाच्च । हे प्रियबालकाः सावधाना ७
भवत यद् कश्चिद् युष्माकं भ्रमं न जनयेत् यः कश्चिद् धर्मम् आचरति
स स्त्रीष्टमदृशो धार्मिको भवति । किन्तु यः कश्चित् पापम् आचरति स ८
शैतानः सन्तानो भवति शैतान् आदितः पापं करोति किन्तु शैतानः
कर्म विनाशयितुम् ईश्वरस्य पुत्रोऽवतीर्णवान् । यः कश्चिद् ईश्वराज् ९
जायते तस्यान्तरे तस्य वीर्यं तिष्ठति तस्मात् स पापं नाचरति
ईश्वराज् जातत्वात् पापम् आचरितुञ्च न शक्नोति । इत्यनेन क ईश्वरस्य १०
सन्तानः, को वा शैतानः सन्तानः, इति प्रकाशते, यो जनो धर्मं नाचरति
स्त्रीयभ्रातरि प्रेम च न करोति स कदापीश्वराज् जातो नहि । अस्माभिः ११
परस्परं प्रेम कर्तव्यम् इमाम् आज्ञां यूयम् आदितः श्रुतवन्तः । किन्तु १२
पापात्मनः सन्तानो यः काबिल् तत्सदृशः मा भवत, स स्वभ्रातरं जघान
कुतस्त्वं जघान ? तस्य स्वकर्माणि पापमयानि भ्रातुः कर्माणि धर्ममयानि
इतिहेतोः । हे मम प्रियभ्रातरो जगतो जना यदि युष्मान् च्छतीयन्ते १३
तेनाश्चर्यं न मन्यध्वम् । भ्रातृभिः सार्द्धं प्रेमकरणाद् वयं मृत्युतो जीवनम् १४
उत्तीर्णवन्त इति जानीमः । यः कश्चित् स्वभ्रातरि न प्रीयते स मृत्योरा-
श्रये तिष्ठति । यः कश्चित् स्वभ्रातरम् च्छतीयते स नरघातो भवति तथा १५
नरघातकोऽनन्तपरमायुषो नाधिकारी भवतीति यूयं जानीय ।
सोऽस्मल्लते स्त्रीयप्राणानप्युत्सृष्टवान् अनेन प्रेम ज्ञायते तस्माद् भ्रातृगण- १६
निमित्तम् अस्माकमपि प्राणत्यागपण उचितो भवति । नो चेत् सांसा- १७
रिकधनेन धनी सन् स्वभ्रातुर्दैन्यं पश्यन्नपि यदि कश्चित् तं प्रति
स्त्रीयदयां रुणद्धि तर्हि तस्यान्तरीश्वरस्य प्रेम कथं तिष्ठति ? हे मम १८
प्रियबालका वयं केवलं वाचनिकं मौखिकञ्च प्रेम न कुर्वन्तः कार्येण
वत्यतया च प्रेम करवाम । तस्माद् वयं यत् सत्यधर्मस्य पक्षे इति ज्ञात १९

- २० त्वात् तस्य समीपे स्वेषां मनांसि सुखिराणि करिष्यामः । अस्माकं मनो यद्यस्मान् दौषिणः करोति तर्हीश्वरोऽस्माकं मनसो महान्
 २१ सर्वाणि वेत्ति च । हे प्रिया अस्माकं मनो यद्यस्मान् दौषिणे न करोति
 २२ तर्हीश्वरस्य समीपेऽस्माकम् अलोभं भविष्यति । अपरं वयं यद्यत् प्रार्थयामहे तत्सर्वमेव प्राप्स्यामो यस्मात् तेन दत्ताज्ञां वयं पालयामहे तस्य
 २३ गोचरे याद्व्यं कर्म च कुर्महे । एवं तत्पुत्रस्य योऽशुखीष्टस्य नास्ति प्रतीय
 २४ तदाज्ञानुसारेण परस्परं प्रेमास्माभिः कर्त्तव्यम् एषा तदीयाज्ञा । यो जनस्तदीयाज्ञां पालयति स तस्मिन् तिष्ठति सोऽपि तत्र तिष्ठति ; तथा यद् अस्मासु स तिष्ठति तद् वयं तेन दत्तात्मना जानीमः ।

४ चतुर्थोऽध्यायः ।

१ परीक्षां विना सर्वेषाम् उपदेशकानाम् अग्राह्यत्वं ७ परस्परं प्रेमकरणस्य फलनिर्णयश्च ।

- १ हे प्रियसकला एतज्जगतो मध्यं बहवो मिथ्याभविष्यदादिन आगतवन्तस्तस्माद् यूयं निखिलोपदेशकेषु न विश्वसित किन्तु त ईश्वराद्
 २ आगता न वेति तान् परीक्षध्वम् । तेन क ईश्वरस्योपदेशकः, इति ज्ञातुं शक्यथ वस्तुतो योऽशुखीष्टो मानुषरूपेणावतीर्णवान् इति यः कश्चिद्
 ३ उपदेशक अङ्गीकरोति स एव ईश्वराद् भवति । अपरं योऽशुखीष्टो मानुषरूपेणावतीर्णवान् इति यः कश्चिद् उपदेशको नाङ्गीकरोति स ईश्वरान् नहि किन्तु यद् अनृतखीष्टस्य भविष्यदागमनस्य जगत्याम् उपस्थितेऽस्य
 ४ कथां श्रुतवन्तः स एष उपदेशकः । हे बालका यूयम् ईश्वराज् जातत्वात् तान् जितवन्तो यस्माद् युष्माकं सहकारी जनो जगतो सहकारिणोऽपि
 ५ महान् । ते संसाराज् जाता इति हेतोः केवलं सांसारिकीं कथां कथयन्ति
 ६ तथा संसारोऽपि तेषां कथां मन्यते । अपरं वयम् ईश्वराज् जाता यः कश्चिद् ईश्वरं जानाति स एवास्माकं कथां मन्यते ; यः कश्चिद् ईश्वरान् जातः सोऽस्माकं कथां न मन्यते ; इत्थं वयं मत्तोपदेशकं भ्रान्तोपदेशकञ्च ज्ञातुं शक्नुमः ।

हे प्रियमकला वयं परस्परं प्रेम करवाम यतः प्रेम ईश्वराज् जायते ७
 तेन यः कश्चित् प्रेम करोति स ईश्वराज् जायते, ईश्वरश्च जानाति । यः ८
 प्रेक्षस्तत्त्वं न जानाति स ईश्वरस्य तत्त्वमपि न जानाति यस्माद् ईश्वरः
 प्रेमस्वरूपः । वयं यथा परमायुः प्राप्नुयाम इत्यभिप्रायेणेश्वर एतज्जगत् ९
 प्रति स्वीयम् अद्वितीयपुत्रं प्रेषितवान् तस्मात् सोऽस्मान् प्रति निजं
 प्रेम प्रकाशितवान् । वयम् ईश्वरं प्रति प्रेम कृतवन्त इति नहि किन्तु १०
 सोऽस्मासु प्रेम कृत्वास्माकं पापानां प्रायश्चित्तरूपं निजं पुत्रं प्रेषितवान्
 इति प्रेमास्पदं भवति । हे प्रिया ईश्वरो यद्यस्मान् प्रति एतावत् प्रेम ११
 कृतवान् तर्ह्यस्माभिरपि परस्परं प्रेम कर्त्तव्यम् । कोपि कदापीश्वरं १२
 नापश्यत् किन्तु यदि वयं परस्परं प्रेम कुर्याम तर्हीश्वरोऽस्माकम् अन्तरे
 तिष्ठति, अस्माभिस्तस्य प्रेम च सिद्ध्यति । अपरम् अस्मभ्यं निजात्मनः १३
 प्रदानेन स यद् अस्मासु तिष्ठति वयश्च तस्मिंस्तिष्ठाम इति जानीमः ।
 एवं पिता जगतः परिचातारं निजं पुत्रं प्रेषितवान् इति विलोक्य १४
 वयं सात्त्यं ददामः । तेन योऽगुरोश्चरस्य पुत्र इति यः कश्चित् स्वीकरोति १५
 स ईश्वरे तिष्ठति, ईश्वरश्च तस्मिन् तिष्ठति । अस्मान् प्रतीश्वरस्य प्रेमास्ति १६
 वयम् इति विदित्वा विश्वमिमः, ईश्वरः प्रेमस्वरूपः यश्च प्रेक्षि तिष्ठति
 स ईश्वरे तिष्ठति, ईश्वरश्च तस्मिन् तिष्ठति । इत्यम् अस्माकं मध्ये १७
 प्रेम सिद्धमस्ति तस्माद् विचारकालेऽस्माकम् अलोभं भविष्यति यस्माद्
 वयं तत्सदृशाः सन्त एतस्मिन् जगति तिष्ठामः । प्रेक्षि भयं न तिष्ठति १८
 किन्तु सिद्धं प्रेम भयं निराकरोति भयेन यातना विद्यते यश्च
 बिभेति स प्रेक्षा न सिद्ध्यति । स प्रथमतोऽस्मासु प्रेम कृतवान् इति १९
 कारणाद् वयमपि तस्मिन् प्रेम करवामहे । यश्च निजं भ्रातरं २०
 ऋतोयमानोऽहमीश्वरे प्रेम करोमीति कथां कथयति स मृषाभाषी
 यतः स्वीयं यं भ्रातरम् अपश्यद् यदि तस्मिन् प्रेम न करोति तर्हि यम्
 ईश्वरं न दृष्टवान् कथं तस्मिन् प्रेम कर्त्तुं शक्नोति ? यश्चेश्वरे प्रेम करोति २१
 स स्वीयभ्रातरि च प्रेम कुर्याद् एतदाज्ञां वयं तस्माद् लभ्यवन्तः ।

५ पञ्चमोऽध्यायः ।

१ आदभिः सार्धं प्रेमकरणम् ईश्वराज्ञायाः पालनम् ईश्वरस्य प्रेम्बन्धित्वं १४ ईश्वरस्य स्वकीयजोक्तानां प्रार्थनाश्रयणं सफलकरणम् ।

- १ योशुरभिषिक्तव्रतेति यः कश्चिद् विश्वमिति स ईश्वराज् जातः तथा यो जनयितरि प्रेम करोति स तस्माज् जातजनेपि
- २ प्रेम करोति । वयं यदेश्वरे प्रेम कुर्मस्तदोयाज्ञाञ्च पालयामस्तदा
- ३ तदोयबालकेष्वपि प्रेम कुर्म* इति जानीमः । ईश्वरस्याज्ञापालनमेव
- ४ तम्प्रति प्रेम प्रकाशयति तदोयाज्ञाः सर्वाः कठिनाश्च न भवन्ति । यः
- कश्चिद् ईश्वराज् जातः स जगज् जयति तथा जगज्जयी योऽस्माकं
- ५ प्रत्ययः स एवास्माकं जयः । योशुरीश्वरस्य पुत्र इति यः प्रत्येति
- ६ इतं विना जगज्जयी कः ? अयम् अभिषिक्तो योशुरः सलिलशोणितार्थां
- प्रकाशितोऽभवत् केवलजलेन नहि शोणितेनापि प्रकाशितोऽभवत्
- ७ सत्यतास्वरूपो य आत्मा स तत्र साक्षी विद्यते । यतः पिता वादः पवित्र
- ८ आत्मा चेति त्रयः स्वर्गे साक्षिणः सन्ति त्रयाणामेतेषाम् एकत्वञ्च । अपरं
- जीवात्मा तोयं शोणितं पृथिव्याम् एतत्त्रयं साक्ष्यास्ते, एतत्त्रयस्य साक्ष्य-
- ९ मेकम् । यदि वयं मानुषाणां साक्ष्यं गृह्णीयाम तर्हि ईश्वरस्य साक्ष्यं तस्मात्
- श्रेष्ठं भवति, एवम् ईश्वरः स्वपुत्रं प्रति यत् साक्ष्यम् अददात् तदीश्वरस्य
- १० साक्ष्यं । यः कश्चिद् ईश्वरस्य पुत्रे विश्वमिति स स्वान्तरे तत् साक्ष्यं प्राप्नोति
- किन्तु यः कश्चिद् ईश्वरे न विश्वमिति स तं गृहाभाषिणं करोति यत ईश्वरः
- ११ स्वपुत्रं प्रति यत् साक्ष्यम् दत्तवान् तत्र नाविश्वमिति । अपरम् ईश्वरोऽस्मा-
- भ्यम् अनन्तपरमायुर् दत्तवान् तत् परमायुस्तस्य पुत्रे विद्यते एतत् तस्य
- १२ साक्ष्यं । यः कश्चित् पुत्रं गृह्णाति स परमायुः प्राप्नोति किन्तु यः
- १३ कश्चिद् ईश्वरस्य पुत्रं न गृह्णाति स परमायुर् न प्राप्नोति । युष्माकम्
- अनन्तपरमायुरास्ते इति विज्ञायेश्वरस्य पुत्रस्य नास्ति यद् विश्वासेन
- तिष्ठय तदर्थम् ईश्वरस्य पुत्रस्य नास्ति विश्वासिनो युष्मान् प्रतीमां कथाम्
- अहम् अलिखम् ।

- १४ वयं यदि तदोयेच्छानुसारेण किमपि प्रार्थयेमहि तर्हि योऽस्माकं

तत्प्रार्थनां शृणोति तं प्रत्यस्माकम् एतादृशो दृढविश्वासो विद्यते । अप- १५
रञ्च सोऽस्माकं निवेदनं शृणोति, इति यदि जानीयाम तर्हि तस्य
निकटे यत् प्रार्थयेमहि, तदेवास्माकं भविष्यति, इत्यपि वयं जानीमः ।
कश्चिद् यदि स्वीयभ्रातरम् अमृत्युजनकं पापं कुर्वन् पश्यति तर्हि १६
तदर्थं प्रार्थयिष्यते तत्र यो जनो मृत्युजनकं पापं न कृतवान् ईश्वरस्तस्मै
जीवनं दास्यति ; मृत्युजनकम् एकविधं पापम् आस्ते किन्तु तत् पापहेतोः
प्रार्थना कर्त्तव्या इत्यहं न वदामि । सर्व एवाधर्मः पापं किन्तु १७
किमपि पापं मृत्युजनकं न भवति । यः कश्चिद् ईश्वराज् जातः १८
स पापं नाचरन् स्वं रक्षति पापात्मा तं न स्पृशति च, इति वयं जानीमः ।
अपरञ्च वयम् ईश्वराज् जाता इतरे सर्वे जगज्जनाः पापात्मनो १९
वशीभूय तिष्ठन्ति इत्यपि जानीमः । पुनश्च सत्यमेश्वरस्य तत्त्वं २०
ज्ञापयितुम् ईश्वरस्य पुत्रोऽवतीर्थास्मभ्यं ज्ञानम् अददात् तदपि
जानीमः, तथा वयं तस्य सत्यमेश्वरस्य तत्पुत्रस्य यीशुख्रीष्टस्य चाश्रये
तिष्ठामः ; स सत्यमय ईश्वरोऽनन्तपरमायुरूपश्च भवति । हे प्रियबालका २१
यूयं देवमूर्त्तिभ्यः स्वान् रक्षत । इति ।

योहनो द्वितीयं पत्रम् ।

१ प्रथमोऽध्यायः ।

१ भङ्गाचरणं ४ प्रेम्नि धर्माचरणे च नित्यप्रवर्त्तनं मिथ्यापदेशात् सावधानत्वं
१९ समाप्तिश्च ।

हे प्रभिव इक्लिके प्राचीनोहं त्वां प्रति तव पुत्रांश्च प्रति पत्रं १
लिखामि युष्मासु सत्यप्रेम करोमि नाहं केवलो ये लोकाः सत्यधर्मं
जानन्ति ते सर्वेऽपि प्रेम कुर्वन्ति । अस्माकम् अन्तरे यः सत्यधर्मं आस्ते २
सर्वदेव स्थास्यति च तदर्थं प्रेम करोमि । पितेश्वरस्तस्य पुत्रा यीशु- ३
ख्रीष्टस्य युष्मभ्यं सत्यधर्मेण प्रेम्ना च सार्द्धम् अनुगृहं शान्तिञ्च क्रियास्ताम् ।

- ४ वयं पितृतो याम् आज्ञाम् प्राप्नुम तदनुसारेण त्वदीया बालकाः
 ५ सत्यधर्मम् आचरन्ति इति विज्ञायाहं भृशम् आनन्दितवान्। सम्पूर्णं
 हे आर्य्ये त्वां प्रति काञ्चिन् नवीनाम् आज्ञां लिखामि तन्न किन्तु परस्परं
 प्रेम कर्त्तव्यं यामिमाम् आज्ञां वयम् आदितः प्राप्नुम तामेव ज्ञापयामः।
 ६ एतदाज्ञानुसारतोऽस्माकं यद् आचरणं तत्र प्रेमास्ते तथा यूयम् आ-
 ७ दितो यां श्रुतवन्तस्तदेनुसारेणोचरत, एषा तस्याज्ञा विद्यते। किन्तु
 बहवः प्रवञ्चकाः संसारम् आगत्य मानुषरूपिणे योऽगुखीष्टस्यावतारं न
 ८ स्वीकुर्वन्ति तथैव लोकाः प्रवञ्चका अनृतखीष्टाश्च। अतएवास्माकं पूर्व-
 कृतानि कार्याणि यथा विफलानि न भवन्ति वरं तत्पारितोषिकं
 ९ सम्पूर्णं प्राप्नुयाम तदर्थं यूयं स्वीयस्वीयकार्य्ये मावधाना भवत। यः कश्चिद्
 आज्ञालङ्घनं कृत्वा खीष्टस्योपदेशे न तिष्ठतीत्येव साद्वै तस्य सम्बन्धो
 नास्ति किन्तु यः कश्चित् खीष्टस्योपदेशे तिष्ठति स एव पितुः पुत्रस्य च
 १० सम्बन्धीयो लोकः। यदि कश्चिद् इमम् उपदेशं न गृहीत्वा युष्माकं
 समीपम् आयाति तर्हि तस्यातिथिं न कुरुत, एवं मङ्गलं भूयाद् इति
 ११ कथां तस्मै न कथयत। यतो मङ्गलं भूयाद् एतां कथां यः कश्चित् तस्मै
 कथयति स तस्य दुष्कर्मणिऽशी भवति।
 १२ अनेकाः कथा मया युष्मान् प्रति लेखितयाः किन्तु पत्रेण मस्या च
 तत् कर्त्तुं नेच्छामि; अस्माकम् आनन्दं सम्पूर्णं कर्त्तुं युष्माकं समीपं गत्वा
 १३ सम्मुखीभूय कथां वार्त्ताञ्च कथयामीति मदीया प्रत्याशा विद्यते। तव
 मनोनीतमगिन्या बालकास्त्वां नमस्कारं ज्ञापयन्ति ॥ इति ॥

योद्धनस्तृतीयं पत्रम्।

१ मङ्गलाचरणं, अतिथिनिमित्तं योद्धना गायस्थ प्रशंसा ' ८ दिवत्रिफिं प्रति भर्त्सेन
दीप्तिव्यस्य प्रशंसा १२ समाप्तिश्च ।

प्राचीनोहं यस्मिन् प्रियतमगाथे सत्यत्वेन प्रेम करोमि तं प्रति पत्रं १
लिखामि । हे प्रिय सर्वत्र तव मङ्गलं भूयात्, यद्वा आत्मनि तदत् २
शरीरे च स्वास्थ्यं भूयाद् इति मम प्रार्थना । आगतभ्रातृणां वदनेभ्यो ३
युष्माकं सत्यधर्मग्रहणस्य सत्यधर्माचरणस्य च प्रमाणं प्राप्याहं महान-
न्दिनोऽभवम् । मम बालकाः सत्यधर्मम् आचरन्ति, एतदार्त्ताश्रवणतो ४
ममानन्दास्पदं महत्तरं नास्ति । हे प्रिय त्वं भ्रातृन् अपरिचितलोकांश्च ५
प्रति यद्यत् कर्माकरोः तत् सर्वं श्रद्धया कृतवान् । ते समाजस्य साक्षात् ६
तव प्रेम्णः प्रमाणं दत्तवन्तस्त्वं यदि यात्राकाले तेभ्य ईश्वरस्य योग्यं
पाथेयद्रव्यं ददामि तर्हि सत्कार्यं करिष्यामि । यतस्त ईश्वरस्य ७
नास्मीतरदेशीयानां समीपे किमपि न गृहीत्वा यात्राम् अकुर्वन् ।
अतएव सत्यधर्मस्य सहायार्थम् एतादृशलोकानाम् अतिथ्यम् अस्माभिः ८
कर्त्तव्यम् ।

अहं समाजं प्रति पत्रम् अलिखित्वं किन्तु दिवत्रिफिस्तस्य समाजस्य ९
मुख्यो भवितुम् इच्छन् अस्मान् अयाह्वान् करोति सोऽस्मान् उद्दिश्य
बहूनि दुर्व्याक्यानि च वदति तथा तेनापि न तृप्तत्वाद् भ्रातृणां स्वयम् १०
अतिथ्यं न करोति यद्यन्ये कर्तुमिच्छन्ति तानपि निषेधति समाजाद्
वहिष्करोति च तस्माद् अहं यदा गमिष्यामि तदा यान्येतानि कर्माणि
करोति तानि तं स्मारयिष्यामि । हे प्रिय त्वम् असत्कर्माणोऽनुगामी न ११
सन् सत्कर्माणोऽनुगामी भव यः कश्चित् सत् कर्म करोति स एवेश्वराज्

१२ जातः किन्तु यः कुकर्म करोति स ईश्वरं न जानाति । सर्वमनुष्ठेः
सत्यधर्मेण च दीमोत्रियस्य सुख्याति भवति तथा वयञ्च प्रमाणं दद्या
अपरम् अस्माकं प्रमाणं यत् सत्यं तत् यूयं जानीथ ।

१३ अनेकाः कथा मया युष्मान् प्रति लेखितव्याः किन्तु मस्या लेखन्या च
१४ लेखितुं नेच्छामि । त्वेणं त्वां द्रष्टुम् आभिमुख्येन कथां वार्त्ताञ्च कथयितुं
१५ मम प्रत्याशा विद्यते; तव भङ्गलं भूयात् । अस्माकं मित्राणि तुभ्यं
नमस्कारं कुर्वन्ति त्वमपि एकैकस्य नाम प्रोच्य मित्रेभ्यो नमस्करु ।

यिज्जदासर्वसाधारणपत्रम् ।

१ मङ्गलाचरणं २ धर्मस्थिरत्वं दृष्टशिक्षकाणां पापं दण्डश्च १० यिज्जदाविनयकथनं
२४ मङ्गलप्रायेणा च ।

१ ये तातिनेश्वरेण पवित्रीकृता योऽगुस्त्रीष्टेनाहूतारक्षिताश्च भवन्ति
तान् प्रति यिज्जदानामा याकुबो भ्राता योऽगुस्त्रीष्टस्य दासः पत्रं
२ लिखति । युष्मान् प्रति दद्याशान्तिप्रेमाणि बाह्येन भूयासुः ।
३ हे प्रिया यदाहं युष्मान् प्रति साधारणपरित्राणस्य कथां लिखितुं
बद्धं यतितवान् तदा पूर्वकालीनपवित्रलोकेषु समर्पितो यो धर्मस्तदर्थं
यूयं प्राणव्ययेनापि यत्नं कुरुत विनयेनावश्यम् इति पत्रं लेखितव्यम्
४ इति बुद्धवान् । यस्मात् दण्डं प्राप्तुं पूर्वलिखिताः कियन्तो जना गुप्तं
युष्माकं मध्यं प्रविशन्ति, एतेऽधार्मिकलोका अस्माकम् ईश्वरस्या-
नुग्रहस्योपरि भारं समर्थं लम्पटतादि कुर्वन्ति प्रभुम् अद्वितीयेश्वरम्
५ अथोद् अस्माकं प्रभुं योऽगुस्त्रीष्टं अपङ्गुवते च । एताः सर्वाः कथा
ज्ञातानपि युष्मान् स्मारयितुम् इच्छामि; परमेश्वरेण मिसरदेशात्

स्त्रीयस्त्रीकेषु समुद्धृतेषु ये जना अविश्वासिन आसन् स तान् व्याश्रयत ।
 अपरं दिव्यदूताः स्वस्वपदेषु न स्थित्वा वासस्थानानि परित्यक्तवन्तस्माद् ६
 ईश्वरस्तान् महाविचारकालं यावद् अनन्तकालस्थायिना बन्धनेन
 बद्धा घोरान्धकारमध्ये स्थापितवान् । तदेव सिद्धोम् अमोरा तन्निकटस्थ ७
 मगरनिवासिनश्च वेष्टागमनपुंमैथुनकारणाद् अनिर्वाणवज्जौ दण्डं
 भुक्त्वा दृष्टान्ताद्वाभवन् । एतेऽधार्मिका एतादृशलोकास्ते भृशं निद्रिताः ८
 सन्तः शरीरम् अशुचि कुर्वन्ति तथा राजत्वपदम् अवज्ज्ञायान्यदुच्चपदं
 निन्दन्ति । किन्तु यस्मिन् समये मोकायेलनामा प्रधानदिव्यदूतो मुसा- ९
 शरीरार्थं शैताना सार्द्धम् उत्तरं प्रत्युत्तरञ्च कृतवान् तत्समये स तद्विरुद्धं
 निन्दायुक्तम् अपवादम् अकृत्वा केवलां कथामेताम् अकथयत् परमे-
 श्वरस्त्वां तिरस्करोतु । तथापि ते यस्य तत्त्व न विदन्ति तन्निन्दन्ति १०
 किन्तु ज्ञानहीनपशवद्वै स्वभावतो यद् बुध्यन्ते तेन विनश्यन्ति । हा हा ते ११
 काबिल्दव विपथगामिनो भूत्वा पारितोषिकार्थं विलियमो भ्रान्त्या
 भ्रमन्ति तथा कंरद्वस्याजालङ्घनेन विनश्यन्ति । ते जना यदा युष्माभिः १२
 सार्द्धं भुञ्जते तदा निर्भयम् अधिकभोजनाद् युष्माकं प्रेमभोज्ये सकलङ्गा
 जायन्ते । ते वायुना चालिता निस्तोयमेघादव तथा दिव्यता मूलोत्पा- १३
 टिताः फलहीनाः शुष्कवृक्षादव, एवं लज्जाफेणविस्तारिसमुद्रप्रचण्डतर-
 ज्गादव पुनश्च येषां कृते घोरान्धकारः सर्व्वदा स्थापित आस्ते, तादृशानि
 भ्रमन्ति नलचानीव भवन्ति । अपरञ्च आदमतः मत्प्रमपुरुषो यो हनोक् १४
 स भविष्यदाक्येन तान् उद्दिश्य इति कथितवान् । यथा

१५ 'पश्य तेषान्तु पापिष्ठा अधर्म्मकर्म्मकारिणः ।

प्रभो विरुद्धदुर्व्वीक्यं कठोरं प्रवदन्ति ये ।

विज्ञाप्य सकलान् दोषान् श्रामितुं तानधार्म्मिकान् ।

पवित्रैर्युतैर्लोकैः सार्द्धमायास्यति प्रभुः ।'

ते वाक्कलहकारिणो दुर्म्मखाः स्वेच्छाचारिणश्च सन्तः सगर्व्ववाक्यं वदन्ति १६
 तथा लाभार्थं मनुष्यान् स्तुवन्ति । हे प्रिया यूयम् अस्माकं प्रभो यौशुस्त्रीष्टस्य १७

- १८ प्रेरितानां पूर्वोक्तम् उपदेशं स्मरत ; यतः स्त्रेषां कुक्षिताभिलाषानुसारेण
आचरित्वा शेषे निन्दका भविष्यन्ति, एतां कथां ते युष्मभ्यं कथितवन्तः ।
- १९ एते लोका स्नान् पृथक् कृत्वा सांसारिका आत्महीनाश्च भवन्ति ।
- २० हे प्रिया यूयं स्त्रेषाम् अतिपवित्रधर्मं स्नान् स्थिरोक्त्य पवित्रेणात्मना
- २१ प्रार्थयध्वम् ; एवम् अनन्तपरमायुषा सार्द्धम् अस्माकं प्रभो योऽग्रीष्टस्य
- २२ कृपाम् अपेक्षमाणो ईश्वरस्य भेन्ना स्नान् रक्षत । अपरं विशिष्य कथितं
- २३ लोकान् दयध्वम् एवं कतिपयलोकान् भयं प्रदर्श्य वज्रित आकृष्यैव रक्षत
किन्तु मांसस्य कलङ्केन कलङ्कितं यद् वस्त्रं तद् क्षतीयध्वम् ।
- २४ अपरञ्च युष्मान् पतनाद् अवितुं महानन्देन स्वीयतेजसः सात्त्वान्
- २५ निर्दोषान् स्थापयितुञ्च समर्थो योऽद्वितीयः सर्वज्ञस्त्रायक ईश्वरस्तस्य
गौरवं महिमा पराक्रमः शासनञ्चानन्तकालेषु प्रकाशन्ताम् ॥ इति ॥

योहन् प्रति प्रकाशितं भविष्यद्वाक्यम् ।

१ प्रथमोऽध्यायः ।

१ आभासः ४ मङ्गलाचरणं ७ स्त्रीष्टस्वागमनकथनं ९ योहनो बन्धनकथनं स्त्रीष्टस्य
दर्शनं सप्तप्रदोष स्वरूप सप्तसमाजानां दर्शनञ्च ।

- १ यत् प्रकाशितं वाक्यम् ईश्वरो योऽग्रीष्टे समर्पितवान् तत् स स्वीय-
सेवकान् शीघ्रभाविघटनां ज्ञापयितुम् स्वीयदिव्यदूतं प्रेष्य निजसेवकं
- २ योहन् ज्ञापितवान् । योहन् ईश्वरस्य वाक्ये स्त्रीष्टस्य साक्ष्ये च यद्यद्
- ३ दृष्टवान् तस्य प्रमाणं दत्तवान् । यो जनः पठति ये च भविष्यद्वाक्यानी-
मानि पृच्छन्ति लिखिता आज्ञाश्च पालयन्ति ते धन्याः, यतः काल
उपतिष्ठति ।

योहन् आशियादेशस्थान् सप्तसमाजान् प्रति पत्रं लिखति । यो ४
वर्त्तमानो भूतो भविष्यन् एतत्त्रिकालस्वरूपः, एवं यस्य सिंहासनस्य ५
सम्मुखस्थाः सप्तात्मानः यस्य विश्वास्यसालिस्वरूपः मृतलोकानां प्रथम-
जातफलस्वरूपस्य एतादृशः पृथिव्या राजाधिराजो योऽश्वीष्टो युष्मभ्यम्
अनुग्रहं शान्तिञ्च प्रदेयात् । योऽस्मासु प्रेम कृत्वा निजशोणितेन कलुषाणि ६
प्रलाभ्य निजपितुरीश्वरस्य सन्निधौ राजत्वेन याजकेत्वेन चास्मान् संस्था-
पितवान् तस्य महिमा पराक्रमस्य सर्वदा प्रकाशेताम् ।

पश्यत स मेघम् आरुह्यागच्छति सर्व्वे 'त द्रक्ष्यन्ति ये जनास्तं ७
विद्वन्तस्तेपि द्रक्ष्यन्ति तथा देशस्थाः सर्व्ववंशीयलोकास्ते वोच्य हा हा
वदिष्यन्ति । इत्थं भूयात् । अपरं वर्त्तमानभूतभविष्यत्त्रिकालस्वरूपः ८
सर्व्वशक्तिमान् यः प्रभुः स इति कथयति, अहं कः तस्य, अर्थाद् आद्यन्त-
स्वरूपः ।

योऽश्वीष्टस्य क्लेशस्य राज्यस्य धैर्य्यस्य च सहभागी युष्माकं भ्राता ९
योहन्ननामाहम् एकदा ईश्वरस्य वाक्यहेतो योऽश्वीष्टस्य सात्त्व्यहेतोश्च
पातमानामक उपदीप आसम् । तत्र प्रभो दिनेऽहम् आत्मानाविष्ट आसम् १०
तदा मम पश्चाद्भागात् त्वर्याः शब्दम् इव एतद्वाक्यमयं महारवम् अश्रौ-
षम् अहं कः त्वसार्थाद् आद्यन्तस्वरूपः, इदानीं यद् दर्शनं त्वं प्राप्नो- ११
स्तत् पत्रे लिखित्वा आशियादेशस्थानाम् इफिस-स्मूर्णा-पर्गाम-युधा-
तेरामार्दि-फिलादिल्फिया-लायदिकेयाममाजानां समीपं प्रेषय । मां १२
प्रतीत्यं कथिते सति तद् दर्शनार्थम् मयि परावृत्ते सति सप्तसुवर्ण-
प्रदीपान् अहम् अपश्यम् । एवं सप्तसुवर्णप्रदीपानां मध्ये मनुष्यपुत्रमिवैकं १३
जनं दृष्टवान् तस्यापादं वाससाच्छन्नं वलमि च सुवर्णपटुका बद्धास्ते ।
अपरं मेषलोमसदृशा हिमवच्च तदीयशिरसः केशाः पाण्डुरा एवं वक्त्रि- १४
शिखावत् समुज्ज्वलनयने; मुषायां परिष्कृतसुपित्तलवत् तदीयपादौ १५
तथा गभीरजलकलोलइव तदीयशब्दः, एवं तदीयहस्ते सप्तनलत्राण्यासते १६
तदीयवदनाच्च द्विधारं तोहणम् अस्तं निर्गच्छति तथा मथ्याङ्गकालीन-

- १७ प्रचण्डसूर्य्यैव तस्य वदनं उज्ज्वलति । तं दृष्ट्वाहं मृतकल्पोभूत्वा तत्पर-
णयोः पतितवान् किन्तु स मम गात्रे दक्षिणकरं निधाय कथितवान् मा
१८ भैषीः, अहम् आद्यन्तस्वरूप एवं मृता भूत्वा पुनर्जीवितवान् तथा पश्चादहम्
अनन्तकालजीवी विद्ये मम हस्ते मृत्योः परलोकस्य च कुञ्जिका विद्यते ।
१९ त्वं यद्यद् दृष्टवान् यद् वर्त्तमानं भविष्यच्च तत् सर्वं लिख । मम
२० दक्षिणहस्ते यानि सप्तनक्षत्राणि सप्तसुवर्णप्रदीपांश्च पश्यसि तेषाम्
अर्थायं सप्तनक्षत्राणि सप्तममाजानां दूतस्वरूपाः, एवं सप्तसुवर्णप्रदीपाः
सप्त समाजाः ।

२ द्वितीयोऽध्यायः ।

१ इक्षिणीयसमाजं प्रति स्त्रीष्टस्य कथनं ८ स्फुरीसमाजं प्रति कथनं १२ पर्गास-
समाजं प्रति कथनं १८ युयातेरासमाजं प्रति कथनञ्च ।

- १ इक्षिणीयनगरस्यसमाजस्य दूतस्य समीपम् एतादृशं लिखितं प्रेषय, यो
दक्षिणकरेण सप्तनक्षत्राणि धारयति तथा सप्तानां सुवर्णप्रदीपानां मध्ये
२ गमनागमने करोति स त्वां प्रतीत्यं कथयति । त्वं यादृशं कर्म परिश्रमं
धैर्य्यञ्च कृतवान् दुष्टानां कर्म मोदुञ्च न शक्नोषि तथा ये स्वान् प्रेरितान्
वदन्ति किन्तु वास्तविकाः प्रेरिता न भवन्ति तान् मृषाभाषिणो न्यचिनाः,
३ एवं न क्लाम्यन् मम नामहेतोः परिश्रम्य धैर्य्यम् अवलम्ब्य बद्ध मोढवान्
४ एतानि सर्वाणि जानाम्यहम् । तथापि तव विरुद्धं मम किञ्चित् कथयि-
५ तव्यम् आसीद्यतस्त्वं स्वीयपूर्व्वप्रेम परित्यक्तवान् । कस्मात् तव पतनम् अभूद्
इति स्मृत्वा मनः परावर्त्य्य पूर्व्वीयं कर्म कुरु किन्तु यदि मनो न परावर्त्त-
६ यसे तर्ह्यहं त्वणम् आगत्य तव प्रदीपं स्वस्नानाद् दूरीकरिष्यामि । किन्तु
निकलायतीयलोकानां यत् कर्माहम् क्षतोये तत् त्वमपि क्षतीयसे, एष
७ तव विशेषो गुणोस्ति । समाजान् प्रति यां कथाम् आत्मा कथयति यस्य
कर्णौ स्तः स तां शृणुयात्, यो जनो जयति तस्मा अहम् ईश्वरस्योद्यानात्-
पद्मपादपस्य फलं भोक्तुं दास्यामि ।

अपरं स्फूर्णानगरस्यसमाजस्य दूतस्य समीपम् एतादृशं लिखितं ८
 प्रेषय ; य एककालो मृतो भूत्वा पुनर्जीवितवान् एतादृशं आद्यन्तस्वरूपः
 प्रभुस्तुभ्यम् इत्थं कथयति । तव कर्म क्लेशं दीनताञ्चाहम् जानामि तथापि ९
 तदीयं धनं विद्यते तथा ये वास्तविका चिह्नदिनो न मन्तोपि खान्
 चिह्नदिनो वदन्ति तथा शैतानः सभास्या लोका भवन्ति तेषां निन्दा-
 मयहं जानामि । यद्यद् दुःखं भोक्तव्यं तत्र शङ्कां मां कार्षीः पश्य शैतान् १०
 परोक्षार्थं युष्माकं कांश्चित् कारायां समर्पयिष्यति, एवं युष्माकं तद् दुःखं
 दशदिनानि भविष्यति किन्तु यदि मरणं यावद् विश्वास्यः मन्तिष्ठमि
 तर्हि तुभ्यम् अनन्तजीवनं किरीटम् अहं प्रदास्यामि । समाजान् प्रति यां ११
 कथाम् आत्मा कथयति यस्य श्रेष्ठे आमाते स तां शृणुयात् ; यो जनो
 जयति स द्वितीयमृत्युना न हिंसिष्यते ।

अपरं पर्णानगरस्यसमाजीयदूतस्य समीपम् इत्थं लिखितं प्रेषय ; १२
 द्विधरतीक्ष्णखड्गधारी तुभ्यं कथामेतां कथयति । तव कर्म तथा यत्र शैतानः १३
 सिंहासनं तत्र तव वसतिः, एवं यदा आन्तिपानामा मम विश्वास्यः साक्षी
 शैतानो निवासस्थाने युष्माकं मध्ये हतोऽभवत् तदा मम नाम मानित्वा
 मम धर्मस्थालोकारं न कृतवान् एतान्यहं जानामि । तथापि तव विरुद्धं १४
 मम किञ्चिद् वक्तव्यमस्ति यतो यो जनो देवताप्रसादादनं परदार-
 गमनबाधाञ्च दस्तायेलः सन्तानानां समुखे स्थापयितुं बालकं राजानम्
 अशिलयत् तस्यैव बिलियमो मतावलम्बिभ्यस्त्वं स्थानं दत्तवान् । अपरं १५
 मम घृष्टं यन् निकलायतीयानां मतं तन्मतावलम्बिभ्योपि त्वम् आश्रयं
 दत्तवान् । मनः परावर्त्तय नो चेत् त्वं तव समीपम् आगत्य जिह्वा- १६
 खण्डेन त्वया सार्द्धं द्योत्स्यामि । समाजान् प्रति यां कथाम् आत्मा कथयति १७
 यस्य कर्षो विद्यते स तां शृणुयात् ; यो जनो जयति तस्मा अहं गुप्तमात्रां
 भोक्तुं दास्यामि तथा यहीतारं विनान्यै र्थन्नावगम्यते तादृशं नाम यत्र
 मुद्राङ्कितं तं पाण्डुरप्रस्तरं तस्मै दास्यामि ।

अपरं युधातेरानगरस्यसमाजीयदूतं प्रतीत्यं लिखितं प्रेषय ; १८

- १८ वज्रिश्चिन्तासदृशदृग्वाङ् सुपित्तसदृशचरणावान् य ईश्वरस्य सुतः स तुभ्यम् इमां कथां कथयति तावकीनकर्मप्रेमसेवनविश्वसनधर्माणि सर्वाण्येतानि च प्रथमतः शेषेऽतिशयत्वेन भवन्ति तदहं वेत्ति ।
- १९ तथापि तद्विरुद्धं मया किञ्चिद् वक्तव्यमस्ति यत् ईशेवल्लगामिका या योषित् स्त्रां भविष्यदादिनीं मन्यमाना मदोयान् किङ्करान् वेष्ट्यागमनं
- २० दैवप्रसादभक्षणञ्च शिक्षयति भ्रमयति च तस्याः कर्म लया सञ्जाते । एवं व्यभिचारकर्मेतो मनः परावर्त्तयितुं तस्यै समये दत्तेपि सा मनो न
- २१ पर्थवर्त्तयत । पश्य सा ये च तथा साहूँ व्यभिचारकर्माकुर्वन् तेपि स्वक्रियाकारणाद् यदि मनांसि न परावर्त्तयन्ते तर्हि तथा साहूँ महता कष्टेन शयनस्यास्रवो मया करिष्यन्ते मृत्या तस्यास्तनया
- २२ विनाशिष्यन्ते च । तेनैव मया यत् चित्तमनसो परीक्ष्यते युष्माकम् एकैकाय स्त्रीयस्त्रीयकर्मानुरूपं फलं दीयते च तत् सर्वैः समाजैर्वर्त्तुं
- २३ शक्यते । किन्तु युष्माकं मध्ये युयतिरानगरस्थानां निखिलानां वा मध्ये ये जना एतया शिक्षया शिक्षिता न भवन्ति यच्च लोकैः शैतानो निगूढम् उच्यते तन्न विदुस्ते मयोच्यन्ते, युष्मभ्यम् अहं पुनः कमपि भारं
- २४ न दास्यामि ; किन्तु युष्माकं यदस्ति तन् मदागमनपर्यन्तं यत्नेन स्थापयत ।
- २५ यो जनो जित्वा शेषं यावन् मदोयं कर्म पालयिष्यते यदहं अहं ताततः
- २६ प्राप्तवान् तदहं तस्यै भिन्नदेशीयेष्वाधिपत्यं दास्यामि ; तत्स्तेनायसदण्डेन
- २७ तेषु शासितेषु ते कुलालस्य मृद्गाजनवत् चूर्णीभविष्यन्ति । एवं तस्यै
- २८ प्रभातीयां तारां प्रदास्यामि । समाजेषु आत्मा यां कथां कथयति यस्य श्रुती आसाते स तां शृणुयात् ।

१ तृतीयोऽध्यायः ।

१ सार्द्धसमाजं प्रति कथनं ७ फिलादिजफियासमाजं प्रति कथनं १४ ज्ञाय-
दिकेयासमाजं प्रति कथनञ्च ।

- १ अपरं सार्दिनगरीयसमाजस्य दूतं प्रतीत्यं लिखितं प्रेष्य ; यस्य समीप ईश्वरस्य सप्तात्मानः सप्त नक्षत्राणि च सन्ति स तुभ्यम् एतां कथां

कथयति, मया त्वदीयाः क्रिया ज्ञायन्ते, तथा त्वं यज् जीवसि तन्नाममात्रं
किन्तु नितान्तं मृतोऽसीति च ज्ञायते । सावधानो भूत्वा अवशिष्टानि २
लुप्तप्रायाणि कर्माणि सबलानि कुरु यत ईश्वरेण त्वदीयं कर्म निर्दोषं न
दृष्टं । अतएव त्वया कथं श्रुतं प्राप्तञ्च तत् स्मर्यताम् एवं तत् पालयित्वा ३
ममः परावर्त्यताम् । यदि त्वं सावधानो न भवसि तर्ह्यहं स्नेहव तव
समीप उपस्थास्यामि कस्मिन् दण्डे उपस्थास्यामीति च ज्ञातुं न शक्यमि ।
ये जनाः परिधेयवसनानि मलीमसानि नाकुर्वन् तादृशाः कतिपय- ४
श्लोकाः सार्दिनगरे विद्यन्ते ते योग्यपात्रत्वात् पाण्डुरपटयुक्ताः सन्तो
मया सह गमनागमने करिष्यन्ति । यो जनो जयति स पाण्डुरपटान्वितो ५
भविष्यति, एवं जीवनपुस्तकात् तस्य नाम न लोपयित्वा मम पितुस्तदीय-
दिव्यदूतानाञ्च समक्षं तदीयं नाम स्वीकरिष्यामि । समाजं प्रति यां ६
कथाम् आत्मा कथयति यस्य श्रुतो आसाते स तां शृणुयात् ।

अपरञ्च फिलादिलफियानगरीयसमाजस्य दूतं प्रतीत्यं लिखितं ७
प्रेषय; दायूदः कुञ्जिका स्वरुस्तस्थितत्वाद् येन मोचिते नान्यैर्बहुं शक्यते
बद्धे चान्यैर् मोचयितुं न शक्यते तादृशः पवित्रः सत्यमयश्च प्रभुस्तुभ्यं
कथामेतां कथयति । त्वदीयां क्रियाम् अहं जानामि त्वं स्वयं दुर्बलोऽपि ८
मदीयाणां पालयित्वा मम नामास्वीकारं नाकार्षीः, तस्मात् पश्य यद्
द्वारं बहुम् अन्यस्यासाध्यं तत्कृते तादृशं द्वारमेकम् अहं मोचितवान् ।
अपरं ये धिक्कदिनो न सन्तोऽपि मृषावाक्येन स्वान् धिक्कदिन इति वदन्ति ९
पश्य तादृशान् शैतानः सभास्थान् जनान् आनीय त्वदीयचरणौ प्रणाम-
यिष्यामि तेन यदहं त्वयि प्रीतोऽभवं तत् ते ज्ञातुं शक्यन्ति । त्वं मम १०
धैर्यावलम्बनकथां पालितवान् इतिकारणात् पृथिवीस्थलोकानां परी-
क्षार्थं यः परीक्षाकालः सर्वजगज्जनानां समीप उपस्थास्यति तस्मात् त्वां
रक्षिष्यामि । पश्य मया झटिति समागम्यते त्वदीयं किरीटं यथान्ये ११
केनचित् न ह्रियते तदर्थं तव यदस्ति सञ्चितं तद् यन्नतो रक्ष । यो जनो १२
जयति स यथा पुनः कदापि वहिर् न गच्छति तन्निमित्तं तम् ईश्वरोऽय-

- मन्दिरस्य स्तम्भोकरिष्यामि, एवं मदीयेश्वरस्य नाम, एवम् स्वर्गाद्
 १२ आयातं यन् नूतनं यिरूशालमम् अर्थाद् ईश्वरस्य नगरं तदीयं नाम,
 स्वीयम् एकं नूतनं नाम च तदुपरि लिखिष्यामि । समाजगणं प्रति यां
 कथाम् आत्मा कथयति यस्य श्रुती आसति स तां शृणुयात् ।
 १३ अपरं लायदिकेयानगरीयसमाजस्य दृतं प्रतीत्यं लिखितं प्रेषय;
 यो यथार्थवादी विश्वास्यः सत्त्वसात्त्विकरूपेश्वरसदृशवस्त्रनामादिकर्त्ता
 १५ स तुभ्यम् एतां कथां कथयति । अहं त्वदीयां क्रियां जानामि त्वं शीतलो
 न भवसि नोष्णश्च भवसि किन्तु यत् त्वं शीतल उष्णो वा भवसीति
 १६ मदीया वाञ्छा । अतएव शीतल उष्णश्च न भूत्वा कदुष्णत्वाद् अहं त्वं
 १७ स्वमुखाद् उद्गारिष्यामि । त्वं कथयसि, अहं धनवान् वर्द्धिष्णुश्चाभवं मम
 कस्याप्यभावो नास्ति, किन्तु यत् त्वं स्वयं दीनो दरिद्रोऽन्धो नम्रसेति
 १८ न जानासि । त्वं धनी भवितुं मम समीपाद् अग्निना परिष्कृतं सुवर्णम्
 एवं नम्रताजातलज्जानिवारणार्थं परिधानार्थं शुभ्रवसनञ्च तथा येन
 त्वदीया दृष्टिर्निर्मला भवति चक्षुषो र्लेपं तादृशम् अञ्जनं क्रेतुम् अहं
 १९ त्वाम् आदिशामि । यावन्तो लोका मम प्रेमभाजनानि भवन्ति तान्
 सर्वान् अहं भर्त्सये शास्त्रि च तस्मात् त्वम् उद्योगी सन् मनः परावर्त्तय ।
 २० पश्चाहं दण्डायमानः सन् द्वारम् आहन्मि तेन यः कश्चिन् मम रावं
 निशम्य द्वारं मोचयिष्यति, अहं प्रविश्य तेन साङ्गं भोक्ष्ये सोऽपि मया
 २१ साङ्गं भोक्ष्यते । अपरम् अहं यथा जित्वा पित्रा सहित एकसिंहासन
 उपविष्टवान् तथा यो जनो जयति तमहं स्वीयसिंहासने स्वेन साङ्गं
 २२ उपवेशयिष्यामि । समाजगणं प्रति यां कथाम् आत्मा कथयति यस्य श्रुती
 आसति स तां शृणुयात् ।

४ चतुर्थोऽध्यायः ।

१ स्वर्ग ईश्वरस्य सिंहासनस्य प्राचीनलोकानां चक्षुषिः परिपूर्णं चतुःप्रास्निनाञ्च
 दर्शनम् ।

१ इत्थं सति पश्यन् पश्यन् स्वर्गे मुक्तद्वारमेकं अपश्यम् एवं तस्मात्

५३६ यो हनं प्रति प्रकाशितं भविष्यदात्मम् । [५ अध्यायः ।

द्वितीयशब्दवत् प्रथमशब्दे निर्गम्य मां प्रति कथामिमां प्राकाशयत् अत्र
 आयाहि त्वां प्रति भाविघटना अहं प्रकाशयिष्यामि । तेन तत्त्वणाद् २
 अहम् आत्मना समाविष्टोऽभवम्, अपरं स्वर्गमध्य स्थापितं सिंहासनमेकं ३
 तत्रोपविष्टं सूर्यकान्तमणिमिव प्रवालमिव च जनमेकम् अपश्यम्, तस्य ४
 सिंहासनस्य चतुःपार्श्वेषु चुनीवद् एकं मेघधनुरास्ते । अपरं सिंहासनस्य
 चतुःषु पार्श्वेषु चतुर्विंशतिसिंहासनोपविष्टाः शुक्लवर्षनपरिधायिनः सुवर्ण-
 किरीटधारिणश्च चतुर्विंशतिः प्राचीनलोका आसते । एवं तस्मात् सिंहा- ५
 सनाद् मौदामिनी जीमूतगर्जनं शब्दश्च निर्गच्छन्ति, अपरं सिंहासनस्य
 सम्मुखे प्रज्वलिता सप्तवक्त्रिदीपा अर्थाद् ईश्वरस्य सप्तात्मानः, स्फटिक- ६
 वत् स्वच्छं समुद्रवत् पाचमेकश्च विद्यन्तः, अपरं सिंहासनस्य मध्ये चतु-
 र्दिक्षु चायतः पश्चाच्च सर्वाङ्गेषु चतुर्भ्यस्तत्त्वारः प्राणिनः सन्ति । प्रथमः ७
 प्राणी सिंहसदृशो द्वितीयः प्राणी गोवत्ससदृशस्तृतीयः प्राणी मनुष्यवन्मुख-
 धारी चतुर्थः प्राणी उड्डीयमानविहङ्गमोपमः । एकैकप्राणिनः षट् षट् पक्षाः, ८
 अपरं ते बहिरन्तश्च लोचनैः परिपूर्णाः, एवं मध्ये दिवानिशं अविरताः
 पवित्रः पवित्रः पवित्रः सर्वशक्तिर्वर्त्तमानो भूतो भविष्यश्च प्रभुः परमेश्वरः
 एतां कथां कथितवन्तः । एवं प्राणिगणो यदा तत्र सिंहासने समुपविष्टा- ९
 नन्तकालजीविनस्तद् गौरवं सन्मानं धन्यवादश्च कृतवन्तः, तदा १०
 चतुर्दिक्षु स्थिताः सिंहासनोपविष्टाश्चतुर्विंशतिः प्राचीनलोका अनन्त-
 कालजीविनो जनस्य सम्मुखे न्यङ्मुखाः शिरोमुकुटान्यर्पयित्वा तं प्रणम्य
 कथामेतां कथयितुम् आरब्धवन्तः । हे प्रेम्भा त्वमेव महिमानं गौरवं ११
 पराक्रमश्च ग्रहीतुं योग्योमि यतो यत् किञ्चिद् वस्तु विद्यते तत् सर्वं
 त्वमसृजः, एवं त्वदीयेच्छातः सर्वस्य सृष्टिर्बभूव स्थितिश्च भवति ।

५ पञ्चमोऽध्यायः ।

१ सप्तमुशभिर्मुद्राङ्गितस्य पुष्पकस्य दर्शनं खीष्टेन तस्य मुक्तीकरणं दिव्यकूट-
 प्राचीनलोकोश्चतुर्भिः प्राणिभिश्च तस्य प्रशंसनञ्च ।

अनन्तरं तस्य सिंहासनोपविष्टजनस्य दक्षिणहस्तेऽन्तर्निहितं बहिः १

२ सप्तमुद्राभिरङ्कितं पञ्चमेकं अदर्शम् । तत्पश्चात् तत्पत्रं तस्य मुद्राश्च
 मोचयितुम् को योग्योस्ति । कथामेतां महाशब्देन घोषयन्तं प्रबलं दूतमेकम्
 ३ अहं दृष्टवान् । किन्तु स्वर्गमर्त्यपातालैति त्रिलोकीमध्ये तत् पत्रं मोचयितुं
 ४ तत्प्रति वीक्षितुश्च कस्यापि सामर्थ्यं नाभवत् । पत्रिकां मोचयितुं तां प्रति
 ५ द्रष्टुश्च कस्यापि सामर्थ्याभावाद् अहं बद्ध रोदितवान् । तेन तेषां प्राची-
 नानाम् एको जनो भाम् अवादीत्, मा रोदीः पश्य यो धिक्कदावंशस्य
 सिंहो दायूदो मूलं स पत्रिकां तत्सप्तमुद्राश्च मोचयितुं समर्थो भवति ।
 ६ अनन्तरम् अहं पश्यन् पश्यन् तस्य सिंहासनस्य चतुर्णां प्राणिनां प्राची-
 नानाञ्च मध्ये सर्व्वपृथिवीं प्रति प्रेषितेश्वरसप्तात्मस्वरूपसप्तचक्षुर्विशिष्टं
 सप्तशृङ्गविशिष्टं बलिलेन हतं मेषशावकसदृशञ्च दण्डायमानं जन्मेकं
 ७ वीक्षितवान् । ततः स एतस्य सिंहासनोपविष्टस्य दक्षिणहस्तात् तां पत्रिकां
 ८ अग्रहीत् । तदा पत्रिकाग्रहणाच्च चत्वारः प्राणिनस्तुर्व्विधितिः प्राचीन-
 लोकाश्च प्रत्येकं वीणां पवित्रलोकानां प्रार्थनासुगन्धिद्रव्यपरिपूर्णं स्पर्श-
 ९ मयपात्रं गृहीत्वा मेषशावकस्य साक्षाद् अधोमुखाः अपतन् । अपरं ते
 नूतनम् इदं गीतं अगायन्

‘ग्रहीतुं पत्रिकां तस्या मुद्रां मोचयितुमन्तथा ।

योग्योऽसित्वं बलिभृत्वा स्वकोयशोणितैर्धतः ।

सर्व्वस्माद् वंशतो देशाद् भाषातो राज्यतस्तथा ।

परमेश्वरमुद्दिश्य त्वमेवास्मानमोचयः ।

१० अस्मदीश्वरपक्षेऽस्मान् नृपतीन् याजकानपि ।

अकार्षीस्तेन राजत्वं करिष्यामो वयं क्षितौ ।’

११ तदनन्तरम् अहं पश्यन् पश्यन् तस्य सिंहासनस्य प्राणिनां प्राचीनानाञ्च

चतुर्दिक्षु बहूनां दिव्यदूतानां शब्दान् अश्रापम् तेषान्तु संख्या सहस्र-

१२ गुणितसहस्राणि, अयुतगुणितायुतानि चासन् । तैश्चैरकथि

‘बलं धनं तथा ज्ञानं शक्तिं सम्मानमेव च ।

गौरवं धन्यवादञ्च ग्रहीतु सर्व्वमेव च ।

बलिलेन हतो यः स योग्योऽस्ति मेषशावकः ।

एवं स्वर्गमर्त्यपातालसागरतन्मध्यस्थितानां सर्वेषां प्राणिनां कथामेतां १३
श्रुतवान्

‘सम्मानं धन्यवादश्चाधिपत्यं गौरवन्तथा ।

सदा सिंहासनस्थस्य तिष्ठन्मेषसुतस्य च ।’

अपरं ते सत्वारः प्राणिनः कथितवन्तस्तथास्तु, एवं चतुर्विंशतिः प्राचीन- १४
लोका न्यक्तीभृत्यानन्तकालजीविनं प्राणमन् ।

६ षष्ठ्याध्यायः ।

१ लोष्टेन प्रथममुद्रामोचनं २ द्वितीयमुद्रामोचनं ५ तृतीयमुद्रामोचनं ७ चतुर्थ-
मुद्रामोचनं ८ पञ्चममुद्रामोचनं १२ षष्ठमुद्रामोचनञ्च ।

अनन्तरं स मेषशावकः सप्तमुद्राणाम् एकां मुद्राम् अमोचयत् तदा- १
हम् अदर्शम् एवम् आगत्य पश्य तेषां चतुर्णां प्राणिनां एकस्य प्राणिनो
मेघगर्जनवत् एतां कथां अश्रौषम् । ततः परं पश्यन् पश्यन् एकं शूकघोटकम् २
अदर्शम् एवं यो जनस्तदारूढो धनुर्धारी तस्मै किरीटमेकञ्च दत्तवान्
एवं जयी पुनः पुनर् जेतुं गतवान् ।

अपरं द्वितीयमुद्रायां मोचितायां सत्याम् आगत्य पश्य द्वितीयप्राणिन ३
इमां कथां श्रुतवान् । तता रक्तवर्ण एकोऽश्वो निरगच्छत् ; एवं तदुपविष्ट- ४
जनाय पृथिवीतः शान्तिं दूरीकर्तुं मनुष्यान् परस्परं घातयितुञ्च साम-
र्थ्यम् अदीयत्, एवं तस्मै वृहन् खड्गं एकश्चादीयत् ।

अनन्तरं तृतीयमुद्रायां मोचितायां सत्यां आगत्य पश्य तृतीयप्राणिन ५
इमां कथाम् अश्रौषम् ततः परं पश्यन् पश्यन् कृष्णवर्णाश्चारूढं मापन-
दण्डधारिणम् एकं जनं दृष्टवान् । एवं मुद्रापादमूलेन लभ्या एकद्रोण- ६
गोधूमाः यवास्तु त्रयो द्रोणाः किन्तु तैलद्राचारसानां हानिं मा कार्षीः,
तेषां चतुःप्राणिनां मध्याद् एतादृशम् एकं शब्दं श्रुतवान् ।

तदनन्तरं चतुर्थमुद्रायां मोचितायां सत्यां आगत्य पश्य चतुर्थ- ७
प्राणिनः कथामेतां श्रुतवान् । पश्चात् पश्यन् पश्यन् मृत्युनामकम् एकं जनं ८
पाण्डुवर्णाश्चारूढं तत्पश्चाद्गामिनं परलोकञ्च दृष्टवान् एवं खड्गदुर्भिच

महामारीवनजन्तुप्रभृतिभिः पृथिव्याश्चतुर्थींश्रीयलोकान् नाशयितुं ताभ्यां
सामर्थ्यम् अदीयत ।

- ६ ततः परं पञ्चममुद्रायां मोक्षितायां सत्यां ये जना ईश्वरस्य वाक्यहेतोः
१० तत्र साक्ष्यदानाच्च हता अभवन् तेषाम् आत्मनो वेद्या अधोऽपश्यन् । तत
उच्चैरेतद् अकथयन् हे पवित्र सत्यमय प्रभो अस्माकं बधकारिणां पृथिवीस्त्र-
लोकानां विचारं कर्तुम् एषं तेभ्यः प्रतिफलं दातुं कति विलम्बं करि-
११ श्यमि ? तदा तेषाम् एकैकाय शुभ्रवस्त्राणि दत्तानि, अपरं तान् प्रतीति
प्राप्तम् अभूत् यूयमिव हता भविष्यन्ति ये युष्माकं सहदासा भ्रातरश्च
तेषां संख्या यावत्कालं सम्पूर्णा न भवति तावत् क्षान्तास्तिष्ठत ।
१२ ततः परं षष्ठमुद्रायां मोक्षितायां सत्याम् अहं पश्यन् पश्यन् अपश्यन्
महाभूमिकम्योऽजायत, एवं सूर्यः केशनिर्मितवस्त्रवत् कृष्णवर्णः, चन्द्रमाश्च
१३ रक्तवर्णोऽभवत् ततः प्रबलेन वायुना चालिते सति उडुम्बरवृक्षाद् यदद्
अपक्वफलानि पतन्ति तदद् आकाशात् पृथिव्यां नक्षत्राणि पतितुम्
१४ आरभन्त । एवं चर्मपुस्तकम् इव सङ्कोचितं स्थानान्तरीकृतं गगणमण्डलं
अभवत्, अपरं पर्वता उपदीपाश्च सर्वे स्थानान्तरं चालिता अभवन् एव
१५ पृथिवीस्था राजानः प्रधानलोका धनिनः सेनापतयो बलवन्तः सर्वे
मानवाः सर्वे दासा मुक्ता जनाश्च पशुगुहायां पर्वतीयगङ्गरे च खान्नुक्ता-
१६ यितान् कर्तुम् वक्तुञ्च आरभन्त, हे पर्वता हे उपपर्वता अस्माकम् उपरि
पतित्वा सिंहासनस्थजनस्य समक्षात् मेषशावकस्य कोपाक्षास्मान् संगोपयत,
१७ यतस्तदीयैतादृशस्य प्रचण्डकोपस्य दिने समुपस्थिते कः स्थातु शक्नोति ?

७ सप्तमोऽध्यायः ।

१ ईश्वरस्य लोकानां मुद्राङ्कितत्वं त्रिऊर्दिनां संख्या ८ अन्यदेशिनां संख्या
१२ ऋषीणाम् रक्तेन तेषां बाणं मुखम् ।

- १ अनन्तरं समुद्रस्य पृथिव्यास्तन्मध्यस्थवृक्षादेशोपरि यथा वायु न
वंहति तदर्थं पृथिव्याश्चतुर्दिक्षु दण्डायमानान् चतुरो दिव्यदूतान् पृथिव्या-
२ चतुरो वायून् धारयतोऽहं दृष्टवान् । एवम् अमरेश्वरस्य मुद्राप्राप्तं प्राच्या

दिग्म ऊर्ध्वनाभिनम् अपरमेकं दिव्यदूतम् अपश्यं स पृथिव्याः समुद्रस्य च
 हिंसनाज्ञां प्राप्तान् चतुरो दूतान् उच्चैरिदम् अवदत् । वयं खेषाम् ईश्वरस्य १
 दासानां भास्वे चावत्कालं मुद्रायाश्चिह्नं नरोपयामस्तावद् यूयं सागरस्य
 पृथिव्यास्तन्मध्यस्थानां वृक्षाणाञ्च हिंसनं न कुरुत । ततः परं मुद्रा- ४
 कृतिलोकानां संख्या अश्रौषं यिज्जदावंशे द्वादशसहस्राणि कवेनवंशे ५
 द्वादशसहस्राणि गाद्वंशे द्वादशसहस्राणि आग्नेरवंशे द्वादशसहस्राणि ६
 नम्रालिवंशे द्वादशसहस्राणि मनशिवंशे द्वादशसहस्राणि शिमियोनवंशे ७
 द्वादशसहस्राणि खेतिवंशे द्वादशसहस्राणि इषाखरवंशे द्वादशसहस्राणि
 भिवूलूनवंशे द्वादशसहस्राणि युषफ्वंशे द्वादशसहस्राणि विन्यामीनवंशे ८
 द्वादशसहस्राणि एतेषाम् इत्याद्यैः सर्वेषां वंशानां मध्ये चतुश्चत्वारिंशत्सहस्राधिकलल्लोका मुद्रया चिह्निता अभवन् ।

अनन्तरं पश्यन् पश्यन् अपश्यं सर्वदेशीयाः सर्ववंशीयाः सर्वराज्यीयाः ९
 सर्वभाषावादिनश्चागण्या लोकाः शुक्लवस्त्राणि परिधाय हस्तैस्ताल-
 वृत्तानि गृहीत्वा सिंहासनस्य मेघशावकस्य च समुखे दण्डायमानाः
 सन्तः परित्राणार्थम् अस्माकम् ईश्वरस्य मेघशावकस्य च जयो भूयाद् १०
 इत्युक्त्वा प्रोचै र्जयशब्दम् कर्तुम् आरभन्त । ततः सर्वे दिव्यदूतास्तस्य ११
 सिंहासनस्य प्राचीनानां चतुः प्राणिनाञ्च चतुर्दिक्षु दण्डायमानाः सन्तः
 सिंहासनस्य समुखे न्युजोभूय ईश्वरं प्रणम्य व्याहरन् तथास्तु, अस्माकम् १२
 ईश्वरस्य धन्यवादे महिमा ज्ञानं प्रशंसा सम्मानं पराक्रमः शक्तिश्च सर्वदा
 भूयासुः ।

ततः परं तेषां प्राचीनानाम् एको जनो माम् अप्राचीत् एते परिहि- १३
 तपाण्डुरपटा लोकाः के ? कुतश्चागमन् ? ततोहं प्रत्यवादिषं हे महेच्छ
 त्वमेव तज्जानासि । तदा स माम् अवादीत्, एते महाक्लेशान् भुक्त्वा मेघ- १४
 शावकस्य शोणितेन स्वं स्वं वस्त्रं प्रचाल्य शुक्लोक्त्यागच्छन् । इतिकार- १५
 णाद् ईश्वरस्य सिंहासनस्य समुखे तिष्ठन्तो दिवानिशं तस्य मन्दिरे तं
 सेवन्ते, एवं सिंहासनोपविष्टो जन एतेषां मध्ये वसति । अपरम् एतेषां १६

वृत्तिपात्रे पुनः कदापि न भविष्यतः, श्वम् एतेषां गात्रेषु रौद्रं कोष्मता-
१७ पञ्च न लगिष्यतः, यस्मात् सिंहासनस्य मध्यस्थायी मेघप्रावकस्तान् चार-
यिष्यति पोद्यूषपानीयस्य प्रस्रवणानि नेष्यति च, ईश्वरस्तु तेषां सर्वेषां
नयनतोयानि मार्क्ष्यति ।

८ अष्टमोऽध्यायः ।

१ सप्तमुद्राणां मोचनं ६ प्रथमदूतयोर्ध्वनिः ८ द्वितीयदूतयोर्ध्वनिः १० तृतीय-
दूतयोर्ध्वनिः १२ चतुर्थदूतयोर्ध्वनिश्च ।

- १ तदनन्तरं सप्तमुद्राणां मोचितायां सत्यां सार्द्धदण्डकालं स्वर्गो निःशब्दे-
- २ ऽभवत् । तत ईश्वरस्य सम्मुखे दण्डायमानान् सप्तदूतान् अदर्शम् एवं
- ३ तेभ्यः सप्तदूतेभ्यः सप्तदूतयोर्ध्वनिः । ततः परम् अन्य एको दूतः स्वर्ण-
धूपाधारं गृहीत्वा वेद्याः समीपम् आगत्य दण्डायमानो ऽभवत्, एवं
- ४ सिंहासनस्य सम्मुखस्थायाः सुवर्णवेद्या उपरि यथा सर्वेषां पवित्रलोकानां
- ५ प्रार्थनाभिः सार्द्धम् उत्सृजति तदर्थं प्रचुरधूपास्तस्यै दत्ताः । तत ईश्वरस्य
- ६ सम्मुखे पवित्रलोकानां प्रार्थनाभिः सार्द्धं दूतस्य हस्ताद् धूपधूम उद-
- ७ तिष्ठत् । पश्चात् स दूतो धूपाधारम् आदाय वेद्या अग्निना पूर्णं कृत्वा
- ८ पृथिव्यां निक्षिप्तवान् तेन शब्दे मेघगर्जनं विद्युद् भूमिकम्पस्याभूवन् ।
- ९ ततः परं सप्तदूतरीः प्राप्तास्ते सप्तदूतास्वरी वादयितुम् उद्यता
- १० अभूवन् । ततः प्रथमदूतेन त्वर्यां वादितायां सत्यां शिलाः शोणितमिश्रि-
ताग्नयश्चोपस्थिताः, ते च पृथिव्यां निक्षिप्ताः, तेन वृक्षाणां द्वितीयांशा
- ११ दग्धा अभूवन् सर्वेषां हरिदण्डाणानि च दग्धान्यभूवन् ।
- १२ अनन्तरं द्वितीयदूतेन त्वर्यां वादितायां वज्रिना प्रज्वलितः पर्वतः
- १३ सागरे निक्षिप्तो भूत्, तेन सागरस्य द्वितीयांशतोयं रक्तं जातं तन्मध्यस्था-
- १४ यिनस्तृतीयांशजन्तवो मृताः सर्वेषां पोतानाञ्च द्वितीयांशोऽनश्यत् ।
- १५ अनन्तरं तृतीयदूतेन त्वर्यां वादितायां गगणात् प्रज्वलितप्रदीपवत्
- १६ नागदमनकनामकं वृहन्नखचमेकं सुखलन् गदनदीनां द्वितीयांशानां सर्वेषां
- १७ प्रस्रवणानाञ्चोपरि पतितं तेन तेषां द्वितीयांशतोयानि नागदमनकवत्

तिक्तानि जातानि । तस्मात् ततोयं पीत्वा बहवो मानुषास्तत्किन्मात् ११
प्राणान् अत्यजन् ।

अपरं चतुर्थदूतेन तृथ्यां वादितायां सूर्यचन्द्रमन्त्राणां हतीयांश्चिद्वा- १२
घातोऽभवत् तस्माद् एकैकस्य हतीयांश्च ध्वान्तेन व्याप्तः, एवं दिवसस्य
हतीयांश्चोऽन्धकारावृतोऽभवत् रजनी च तादृशी जाता । तदानीमहं १३
पश्यन् पश्यन् स्वर्गमध्येनोद्धीयमानस्य प्रोक्षैर्दतः कस्यचिद् दूतस्येदं वाक्यं
अश्रीषम्, हे पृथिवीनिवासिनो हा हा हा यतोऽवशिष्टास्त्वयो दूतास्वरीं
वादयितुम् उद्यता आसते ।

६ नक्षत्रोऽध्यायः ।

१ पञ्चमदूतीध्वनिः तेन तारकायाः पतनं, अतलस्पर्शकुण्डस्य मोचनं वीरतरपत-
नानामत्यानं १४ अथतुर्थध्वनिः, तेन चतुर्दूतानां मुक्तिश्च ।

ततःपरं पञ्चमदूतेन तृथ्यां वादितायाम् अहं स्वर्गात् तारकामेकां पृथि- १
व्यां पतन्तीं दृष्टवान् । अनन्तरं अतलस्पर्शकुण्डस्य कुञ्जिकायां तस्मै दत्तायां
सत्यां स तद् अतलस्पर्शकुण्डम् अमोचयत् । तेन तस्मात् कुण्डात् महाग्ने २
धूमइव धूम उदगच्छत् ततस्तेन धूमेन रविगणणे अन्धकारावृते अभ-
वतां । पश्चात् तस्माद् धूमात् पतङ्गाः पृथिवीम् अगमन् एवं पृथिवीस्व- ३
ष्टशिकानां सामर्थ्यमिव सामर्थ्यं तेभ्योऽदीयत । अपरं पृथिवीस्वद्वणानि ४
हरिद्वर्णशयानि वृक्षादींश्च न हिंसितुं किन्तु येषां भाले ईश्वरस्य मुद्राया-
श्चिह्नं नास्ति तानेव लोकान् हिंसितुं ते समाज्ञायन्त । प्राणान् नाशयितुं ५
नहि किन्तु पञ्चमासान् यावत् तास्ते लोकान् क्लेष्टुं पतङ्गेभ्यः सामर्थ्यम् अदी-
यत, एवं वृश्चिकदंशनात् यादृशी व्यथा जायते तेषां दंशनादपि तादृशी
व्यथा जाता । तदानीं मानुषा मृत्युम् अन्वेक्ष्यन्ति किन्तु कोनापि प्रकारेण ६
न प्राप्स्यन्ति, ते मृत्युं वाञ्छिष्यन्ति किन्तु मृत्युस्तेभ्यः पलायिष्यते । तेषां ७
पतङ्गानाम् आकृतिं र्युद्धार्यमन्त्रद्वाराश्रवत्, एवं शिरःसु किरीटानि मुन्य-
मुखवत् तेषां मुखानि, योषितां कचाइव तेषां कचाः, सिंहदन्ताइव तेषां ८
दन्ताः, लौहकवचवत् तेषां कवचानि, एवं रणे धावतां बह्वश्चयुक्ताञ्च ९
रथानां यादृशाः शब्दास्तेषां पक्षाणां तादृशाः शब्दाः । अपरं वृश्चिकानामिव १०

- तेषां लाङ्गूलानि तन्मध्ये कण्टकानि सन्ति, एवं पद्ममासनं मानुषान्
 ११ हिंसितुं तेषां सामर्थ्यं । तेषां पतङ्गानां राजा, अतलस्यश्चकुण्डस्य दूतः
 तदीयं नाम दन्त्रीयभाषया अवाहेन यूनानीभाषया आपलुयोन् अर्थाद्
 १२ विनाशक इति । एष एकः सन्तापो गतवान् अपरं पश्य भविष्यत् सन्ताप-
 दयम् उपस्थितं विद्यते ।
 १३ तदनन्तरं षष्ठदूतेन तृतीयादितायां, ईश्वरस्य समुत्सवायाः सुवर्ण-
 वेश्याश्चतुस्रुडातः षष्ठदूतरोधारिणं दूतं प्रति कथिताम् एतां कथाम्
 १४ अश्रौषं फरातनामिकायां महानद्यां बद्धा ये चत्वारो दूताः सन्ति तान्
 १५ मोचय । एकवत्सरम् एकमासम् एकदिनम् एकदण्डञ्च यावत् मानुषाणां
 तृतीयांशं नाशयितुं ये चत्वारो दूताः सज्जितास्ते तदा मुक्ता अभूवन् ।
 १६ तेषाम् अश्वारूढभैरव्यानां संख्या विंशतिकोटय आसन् एवं तत्संख्यायाः
 १७ कथामहम् अश्रौषम् । इत्थं तान् वाजिनस्तदुपविष्टजनांश्चादर्शं तेषां
 वर्ष्माणि वज्रिनीलप्रस्तरगन्धकस्वरूपाणि तथा सिंहमुण्डवत् वाजिनां
 १८ मुण्डानि मुखेभ्यश्च वज्रिधूमगन्धकानि निरगच्छन् । एभिस्त्रिभिस्त्यातैः
 १९ अर्थाद् वदननिर्गतैर्वज्रिधूमगन्धकैर्मानुषाणां तृतीयांशोऽनश्यत् । अपरं
 वाजिनां वदनेषु पुच्छेषु च हिंसनशक्तिरासीत्, यतः सर्पलाङ्गूलवत् तेषां
 २० लाङ्गूलानि किन्तु मुण्डवत्वात् तैरहिंसन् । एतैस्त्यातै येषामवशिष्ट-
 लोकानां मृत्युर्नाभवत् ते दर्शनश्रवणगमनादिक्रियासमर्थस्पर्शरूपरसि-
 त्तलप्रस्तरकाष्ठनिर्मितप्रतिमाभूतगणपूजा न त्यक्त्वा स्वहस्तकृतकर्मणा
 २१ मनो न परावर्त्तितवन्तः, एवं बधकुहकव्यभिचारचौर्यादिस्त्रक्रियातश्च
 स्वमनो न परावर्त्तितवन्तः ।

१० दशमोऽध्यायः ।

१ पुष्पकदन्तशक्तिमहिषदूतस्य दर्शनं, ईश्वरस्य नाम्ना तस्य शपथः, भोजनाय
 योऽहं पुष्पकदानम् ।

- १ अपरम् अन्यमेकं महाबलवन्तं दिव्यदूतं स्वर्गादवरोहन्तम् अहमदर्शम् ।
 २ य मेघवर्षवस्त्रपरिधायी तस्य शिरसि श्रेन्द्रधनुः सूर्यवद् वदनं वज्रि-

स्तम्भवत् चरणौ करे शुद्धमनावृतपुस्तकमेकं आसे । स दक्षिणचरणं साम- १
 रोपरि वामचरणं पृथिव्युपरि निधाय दण्डायमानः सन् सिंहगर्जनवद्
 ऊंशब्दमकार्षीत् शब्दे कृते सति मेघगर्जनवत् सप्त स्वना अभूवन् । एतेषु ४
 सप्तगर्जनस्वनेषु सत्सु तच्चरित्रं लेखितुम् अहम् उद्यतः किन्तु मां प्रति
 कथितम् एतद् आकाशीयं वाक्यम् अश्रौषम्, मेघगर्जनशब्देन यदिदं
 चरित्रं प्रकाशितमभूत् तद् गोपय मा लिख । अनन्तरं सागरे चरणैकं ५
 पृथिव्यां चरणैकं निधाय दण्डायमानं च दूतम् अहम् अदर्शं । स स्वर्गे करैकं ६
 स्थापयित्वा गगणमण्डलस्य तन्मध्यस्थवस्तुनश्च, एवं पृथिव्यास्तन्मध्यवस्तुनश्च
 तथा समुद्रस्य तन्मध्यस्थवस्तुनश्च खट्वा योऽनन्तकालस्यायी तन्नामोच्चार्य
 शपथमेतं कृतवान् इदानीं स समय उपस्थितो नहि ; किन्तु श्वरेण स्वदास- ७
 भविष्यद्वादिनः प्रति यादृशं प्रकाशितं तद्वत् सप्तमदूतस्य कथनसमये
 अर्थोद् यदा स त्वरीं वादयितुम् उद्यतो भविष्यति तदानीम् ईश्वरस्य
 निगूढवाक्यं सफलं भविष्यति । अपरं प्राक् श्रुताकाशवाणीवन् मम ८
 सन्निधौ पुनरेषाकाशवाणी जाता यः सागरोपरि चरणैकं पृथिव्युपरि च
 चरणैकं निधाय दण्डायमान आसे तन्निकटं गत्वा तस्य हस्ताद् अनावृतं
 शुद्धपुस्तकं गृह्णाण । तदाहं तस्य दूतस्य समीपं गत्वा कथितवान् एतत् शुद्ध- ९
 पुस्तकं मया देहि ; तदा सोऽवदत् गृहीत्वा भुङ्क्ते, एतद् उदरे तिक्तमं
 भविष्यति किन्तु मुखे मधुवत् सुखाद् लग्निष्यति । तदाहं दूतस्य करात् १०
 तत्पुस्तकं गृहीत्वा भुक्त्वान् ततो मुखेऽतीवमधुरसंवेधो जातः किन्तु
 जठरे प्रविष्टमात्रं तिक्तमभवत् । पश्चात् स मामवादीत् नानाराज्यीयानां ११
 नामादेशीयानां नानाभाषावादिनाञ्च लोकानां नृपतिनिवहानाञ्च सम्मुखे
 त्वया पुनर्भविष्यद्वाक्यं वक्तव्यम् ।

११ एकादशोऽध्यायः ।

१ सन्दिरमापनं, दूषोः सान्निधोः कथनं, एतन्नं सार्द्धदिनकथाद् उत्थानं स्वर्गगमनञ्च

१५ सप्तमदूत्याध्वनिः १८ स्वर्गीयसन्दिरमोचनञ्च ।

पश्चात् परिमाणदण्डवद् एको दण्डो मङ्गलम् अदायि ततः स दूतो १

दृष्ट्वायमानो मामवादीत्, उत्थाय ईश्वरमन्दिरस्य तन्मध्यस्थसेवकानां
 ९ वेद्यास्य परिमाणं कुरु। किन्तु मन्दिरस्य वहिर्देशं त्यज तस्य परिमाणं
 मा कुरु यतस्तद् भिन्नदेशीयेभ्योऽदीयत्, एवं ते द्विचत्वारिंशत् मासान्
 १० यावत् पवित्रनगरं पदतलैर्दलयिष्यन्ति। पश्चाद् अहं स्त्रीयाभ्यां दाभ्यां
 साक्षिभ्यां सामर्थ्यं दास्यामि ततस्तौ प्राणवसने परिधाय षष्ठाधिकद्वि-
 ११ ताधिकसहस्रदिनानि यावत् भविष्यद्वाक्यानि वदित्यतः। तौ अगदी-
 १२ श्वरस्य समुखे दण्डायमानजितवृत्तद्वयस्वरूपौ प्रदीपद्वयस्वरूपौ च। यदि
 केचित् तौ हिंसितुं चेष्टन्ते तर्हि तयोर्वदनाभ्याम् अग्निर्निर्गत्य तान् श्चून्
 भस्मपात् करिष्यति यदि कश्चित् तौ हिंसितुं चेष्टते तर्हि तदत् तेन
 १३ विनष्ट्यम्। अपरं भविष्यद्वाक्यकथनदिने यथा वृष्टिर्न जायते तदर्थम्
 आकाशं रोद्धुं तयोः सामर्थ्यं स्थास्यति, अपरं जलं शोणितं कर्तुम् इच्छानुरूपं
 मुक्तमुक्तः पृथिवीस्थलोकान् सर्वोत्पातयस्तान् कर्तुं तयोः सामर्थ्यं स्थास्यति।
 १४ किन्तु तयोः साध्ये समाप्ते, अतलस्यैर्कुण्डाद् यः पशुरुत्थास्यति स ताभ्यां
 १५ सह युद्धं कृत्वा जिला तौ हनिष्यति। तेन यस्मिन् नगरे प्रभुः क्रुशे हतो-
 ऽभूत् पारमार्थिकत्वेन सिदोममिसरनामभ्यां विख्यातस्य तस्य महानग-
 १६ रस्य राजपथे तयोः कुनपे स्थास्यतः किन्तु तयोः श्रवयोः सार्द्धं दिनत्रयं
 यावत् पथिमध्ये दृष्टयोरपि केपि राज्यीया भाषावादिनो देशीयाश्च
 १७ लोकास्तौ श्मशाने स्थापयितुं नानुमंखन्ते। वरम् इमौ द्वौ भविष्यद्वादिनौ
 पृथिवीस्थान् सर्वलोकान् यातितवनौ तत्कारणात् पृथिवीस्थिताः सर्वे
 लोकास्तयो र्हत्युत आनन्दिताः सन्तः परस्परम् आनन्दोपढौकनं प्रदा-
 १८ स्यन्ति। सार्द्धं दिनत्रयात् परं तयोः शरीरयोरीश्वराज् जोवात्मनि प्रविष्टे
 तौ चरणैर्दण्डायमानौ भविष्यतः, एवं ये तद् द्रक्ष्यन्ति तेऽतीवत्रासयुक्ता
 १९ भविष्यन्ति। पश्चात् तौ स्त्री प्रतीतिं वैद्यानीं वाचम् अश्रौषतां युवाम्
 उपर्यागच्छन्तः, तदा तौ मेघम् आरुह्य स्वर्गगतवनौ, एवं तयोः श्चवस्तद्
 २० अदर्शनम्। अपरं तदानीम् ईदृशो भूमिकणोऽभवत् येन नगरस्य दश-
 मांशोऽपतत् तस्मात् सप्तसहस्राणि मानुषा हताः किन्त्ववशिष्टलोका

भीत्वा स्वर्गस्त्रेश्वरस्य धन्यवादम् अनुवृजन् । एष द्वितीयसन्तापो गतवान् १४
पश्च द्रतीयः सन्तापः शीघ्रम् आगच्छति ।

पश्चात् सप्तमदूतेन तृतीयां वादितायां जगतो राज्यान्यस्माकं १५
प्रभोक्षेनाभिषिक्तजनस्य चाभूवन् अपरं स सर्व्वदा राजत्वं करिष्यति
एतन्महाशब्देन स्वर्गो व्याप्यत । अनन्तरम् ईश्वरस्य चतुर्दिक्षु स्थिताः सिंहा- १६
सर्पोपविष्टास्तुर्व्विंशतिप्राचीनलोका भुक्तिन्यक्त्रक्षाः सन्त ईश्वरं प्रणम्य
कथयितुम् आरभन्त । हे सर्व्वशक्तिमन् प्रभो परमेश्वर त्वं वर्त्तमानभूत- १७
भविष्यत्त्रिकालस्वरूपः तव धन्यवादं कुर्महे यतस्त्वं निजमहापराक्रमं
प्रकाश्य राजत्वं करोषि । एवं यद्देशीयलोकास्तुभ्यम् अनुकृप्यन् तेषामुपरि १८
यदा तव क्रोध उपस्थास्यति यदा च मृतलोकान् विचारयिष्यसि तथा
तव भविष्यदादिभ्यः पवित्रलोकेभ्यस्तव नास्ती भोक्तृभ्यः चुद्रमहालोकेभ्यश्च
पारितोषिकं दास्यसि, एवं पृथिव्या नाशिनी नाशयिष्यसि, तादृशः समग्र
उपातिष्ठत् ।

ततः परम् ईश्वरस्य स्वर्गीयमन्दिरस्य द्वारस्य मुक्तात् तन्मध्यस्थे १९
प्रभो निधमाधारे सप्रकाशे सति सौदामिनी घनगर्जनं स्वनो भूमिकन्यो
महतो शिलावृष्टिश्च सर्व्वार्णेतानि भवितुम् आरभन्त ।

१२ द्वादशोऽध्यायः ।

१ आश्वर्य्येषोषिदेकाया दर्शनं तस्याः प्रसवः, पुत्रेण सार्धं नागाद् विपिनं प्रति
प्रलायनं ७ मिकायेल्नागयो र्युद्धं नामस्य परामवः तदुद्योषितस्त्राडनञ्च ।

ततः परं स्वर्गमध्ये महाशूर्य्यदर्शनं जातं रविभूषणा पदतले शुद्धा- १
शुधारिणी शिरसि द्वादशतारकायुक्तकिरीटधारिणी गर्भवती च
काचिद् योषित् प्रसववेदनया व्यथिता आर्त्तं रावं कर्तुम् आरभत । २
अपरमेकम् आश्वर्य्यदर्शनं जातं सप्तसु शिरःसु सप्तकिरीटानि दशशृङ्ग- ३
वशिष्ट एको रक्तवर्णो नागो लाङ्गूलेन नभसीयतारकानां हृत्तीयांशम्
आकृष्य धरण्यां निरलिपत् । अपरं स नागः प्रसववेदनार्त्ताया योषितः ४

- ५ प्रसवसमये तस्या अपत्यं यमितुं तस्याः सन्मुखे दण्डायमानोऽभवत्। पश्चात्-
लौहदण्डेन सर्वराज्यानि शासितुं यः शक्नोति तादृशं पुत्रमेकं सा योषितुं
प्राप्नोति, तत्सणात् स पुत्र ईश्वरस्य तदीयसिंहासनस्य च सन्मुखम् आनायि।
६ एवं सन्मुखिकश्चतुर्थाधिकसहस्रदिनानि यावत् तस्य पालनार्थम् ईश्वरो
विपिनमध्ये यत् स्थानं न्यरूपयत् तत्स्थानं प्रति सा योषितुं पलायिष्ट।
७ तदनन्तरं संगामं उपातिष्ठत् वस्तुतस्तु मिकायेल् तस्य दूतास्य तेन
नागेन सार्द्धम् अयुद्धान् ततः स नागः तस्य दूतास्य युद्धा जेतुं नाशकुर्वन्
८ तेन स्वर्गमध्ये स्थानमपरं न प्राप्तं। किन्तु स सर्वजगद्भ्रमयित्रपवादित-
नाम्ना विख्यातः पुरातनः सूर्यः, अर्थात् बृहन् नागो यः शैतान् स निज-
९ दूतैः सहितः पृथिव्यां न्यक्षिप्यत। तदाहं स्वर्गे ईदृशं महाशब्दम् अश्रौषं,
इदानीम् अस्माकम् ईश्वरात् परित्राणं पराक्रमो राज्यम् एवं स्त्रीष्टस्य
१० सामर्थ्यम् उपातिष्ठत्, यतो दिवारात्रौ चास्माकम् ईश्वरस्य साक्षाद् अप-
११ वदिष्ट यो भ्रातृणाम् अपवादकः सोऽधःपतितोऽभवत्। किन्तु ते मृत्युं
यावत् स्त्रीयस्त्रीयप्राणान् प्रियान् अज्ञात्वा मेघश्रावकस्य शोणितेन स्त्रीय-
१२ स्त्रीयसाक्ष्यवाक्येन च तं जितवन्तः। अतएव स्वर्गः स्वर्गनिवाaminश्च लोकाः
आनन्दिता भवन्तु किन्तु पृथिवीसागरनिवाaminानां सन्तापो भविष्यति
यतः शैतान् निजकालं संक्षिप्तं विज्ञाय महाक्रोधाविष्टः सन् युष्माकं
१३ समीपम् अवरोहति। अनन्तरं स नागः पृथिव्यां स्वं निक्षिप्तं विलोक्य तस्याः
१४ प्रसूतपुत्राया योषितो विपक्षतां कर्तुम् आरभत। किन्तु तस्य नागस्य
मुखाद् यथा एककालं द्विकालम् अर्द्धकालञ्च यावत् रक्षिता भवति
तदर्थम् विपिनं प्रत्युद्गीय यातुं तस्यै महागृध्रस्य पचाविव दौ पक्षौ दत्तौ।
१५ पश्चात् स नागस्त्वं योषितम् आप्लावयितुं निजवदनाद् नदीवत् प्रवाहिपथ
१६ उद्गीर्य तस्याः पश्चान् निरक्षिपत्। किन्तु पृथिवी स्वयं विदीर्णा सती
१७ नागवदनान् निर्गतां नदीं पीत्वा योषितम् उपाकरोत्। इत्थं सति नागः
स्थिरं प्रति पुनः क्रुद्धा ईश्वरस्याज्ञायाहिभि र्योग्यस्त्रीष्टस्य साक्षिभिः
तदवशिष्टवंशीयलोकैश्च सार्द्धं योद्धुम् आरभत।

१२ त्रयोदशोऽध्यायः ।

१ सप्तशीर्षदशशृङ्गदशकिरीटविशिष्टपशोः सागरादुत्थानं तस्मै नागपराक्रमदानं ११
धरणीने द्वितीयपशोश्चत्थानं पूर्वोत्थपशोः प्रतिमानिस्त्र्यं सर्वेषां कैस्तपूजयन् ।

ततः परम् अहं सागरीयसिकतोपरि दण्डायमानं सागराद् उत्तिष्ठन्तं १
पशुमेकम् अदर्थं तस्य सप्तशिरांसि दशशृङ्गानि दशसु शृङ्गेषु दश-
किरीटानि, एवं शिरसीश्वरनिन्दकनाम लिखितम् आस्ते । अपरं यं पशु- २
महं दृष्टवान् स चिचव्याघ्रसदृशः किन्तु भङ्गुकसदृशौ तदीयपादौ सिंहस्य
मुखमिव तदीयमुखं ; तदा स नागः स्वीयपराक्रमं सिंहासनं राजत्वञ्च सर्व्वं
तस्मिन् समर्पितवान् । तस्य पशोः सप्तशिरसाम् एकशिरः प्रहरणाद् दत्त- ३
प्राथम् अदर्थं किन्तु तस्य तत् सांघातिकचतं शुष्कतां गतं पश्चाज्जगतः
सर्व्वं लोकास्त्वमधि चमत्कृतवन्तः । अपरं नागेन तस्मिन् पराक्रमस्य सम- ४
र्पितत्वात् सर्व्वं तं नागं प्राणमन् तस्य पशोः समः कोऽस्ति ? तेन च कः संयाम-
यितुं शक्नोति ? इति ब्रुवाणास्ते तस्मै पशवे नमः कृतवन्तः । अनन्तरं गर्व्व- ५
वाक्यानि निन्दावाक्यानि च वक्तुं तस्मै वदनम् अदीयत द्विचत्वारिंशत्
मासान् यावद् अवस्थातुं तस्मै सामर्थ्यम् अदायि । तत ईश्वरं तन्नाम ६
तद्व्यूखं स्वर्गनिवासिना जनांसु जुगुप्सितुं स स्वीयवदनं विस्तीर्णवान् । एवं ७
पवित्रलोकैः सार्द्धं युद्धा तान् जेतुं तथा सर्व्ववंशीयानां सर्व्वभाषावादिनां
सर्व्वदेशीयानाञ्च लोकानाम् अधिपतित्वं कर्त्तुं तस्मै सामर्थ्यम् अदायि ।
तस्माद् बलिस्वरूपभेषशावकस्य जीवनरूपपुस्तके येषां नामानि जगत्सृष्टे- ८
रादितो लिखितानि न सन्ति ते सर्व्वं पृथिवीस्था लोकास्तं प्रणंस्वन्ति ।
यस्य कौण्ठः स शृणोतु । यो जनाऽन्यं वन्दोक्त्य नयति स स्वयं वन्दी- ९
भूयानोतो भविष्यति, एवं यः कश्चित् खड्गेन नाशयति स स्वयं खड्गेन १०
नष्टो भविष्यति । अत्र पवित्रलोकानां धैर्य्यं विश्वासश्च विद्यते ।

तदनन्तरं मेषशावकमिव शृङ्गद्वयविशिष्टम् अपरमेकं पशुं पृथिवीत ११
उत्तिष्ठन्तम् अहमपश्यम् । स नागइव कथामकथयत् प्रथमपशोः समचं १२
तस्य सर्व्वमधिपतित्वं कर्त्तुम् आरभत ; अपरं यस्य प्रथमपशोः शिरोजातं
सांघातिकं चतं शुष्कतां गतं तं पृथिवीं पृथिवीस्थसर्व्वलोकांसु स प्राणमयत् ।

- १५ अपरञ्च मनुष्याणां साक्षात् स्वर्गाद् भुवि वक्रिष्टुष्टि भवति, एतादृशोऽपि
 आश्चर्यक्रियां दर्शयित्वा पशोः साक्षाद् आश्चर्यां क्रियां कर्तुं तस्मै यत्
 सामर्थ्यम् अदोयत तद्द्वारा पृथिवीनिवासिनां लोकानां भ्रमम् अजनयत् ।
 १६ एवं यः पशुः खड्गाघातेन क्षतशिरस्कः सन् जीवितो वर्त्तते तस्य प्रतिमां
 १५ निर्मातुं पृथिवीनिवासिनो लोकान् आदिशत् । अपरञ्च तस्य पशोः प्रतिमां
 यथा कथां कथयितुं शक्नोति, एवं यः कश्चित् तस्य पशोः प्रतिमायै प्रणामं
 न करिष्यति तं हनिष्यति तदर्थं पशोः प्रतिमायाः प्राणान् प्रतिष्ठातुं तस्मै
 १६ सामर्थ्यम् अदोयत । अन्यच्च लुट्रे वा मृद्रे वा धनो वा दरिद्रे वा
 बद्धो वा मुक्तो वा सर्वानेतान् दक्षिणहस्ते भाले वा तदोयं चिह्नं धारि-
 १७ तवान् । एवं तस्य पशो नाम वा नामसंख्यां यः कश्चिन् धारयिष्यति तं
 १८ किमपि द्रव्यं क्रेतुं विक्रेतुञ्च निषिद्धवान् । अनेन ज्ञानं प्राप्यते तस्मात्
 यो जनो ज्ञानवान् स तस्य पशोः संख्यां गणयतु सा तु मनुष्याणां गणनया
 षट्षष्ट्यधिकषट्शतसंख्या भवति ।

१४ चतुर्दशोऽध्यायः ।

१ सीथोनि पर्वते सीथलोकैः साहं स्त्रीद्वय वीक्षणं १ सुसंवादप्रचारिणोऽवाविष्-
 विनाशप्रकाशिनो दूतस्य दर्शनं १४ ईश्वरस्य कोपशस्य कर्त्तनं कोपद्राचा-
 यन्तनिस्सीडनञ्च ।

- १ ततः परं पश्यन् पश्यन् सीथोनपर्वतस्थोपरि दण्डायमानम् एकं मेघशावकं,
 अपरं तस्य पितु नाम धेष्वांभाले लिखितं तान् चतुश्चत्वारिंशत्सहस्राधिक-
 २ लल्लोकांश्च दृष्टवान् । अन्यच्च स्वर्गाद् अनेकोदककलोलवद् धारधन-
 ३ गर्जनवच्च ध्वनिम् अश्रौषं वीणावादनानां वीणारणञ्च श्रुतवान् । अपरं ते
 सिंहासनस्य सममुखस्थानां चतुःप्राणिनां प्राचीनानाञ्च साक्षाद् एकं नवीनं
 गीतं श्रुत्वा किन्तु धरण्या उद्धृतान् चतुश्चत्वारिंशत्सहस्राधिकलल-
 ४ लोकान् ष्टे कोपीतरस्तद् गीतं शिञ्चितुं नाशक्नोत् । ते शुचय आसन्
 एवं वेश्यासंसर्गेणापवित्रोक्ताः कदापि नाभवन्; अपरं यच्च कुत्रापि मेघ-
 शावकोऽगच्छत् तत्र ते तस्य पश्याद्भामिनोऽभवन् एवं मानुषाणां मध्यान्

मुक्ताः सन्त ईश्वरं मेघशिवकक्षोद्दिश्य प्रथमजातफलस्वरूपा भवन्ति ।
अपरश्च तेषां वदनेभ्यः कदापि मृषावाक्यं न निरगमत् त ईश्वरस्य सिंहा- ५
सवस्य सङ्मुखे निर्दोषा भवन्ति ।

तदनन्तरं नभोमध्ये उड्डीयमानं दूतमेकम् अपश्यं, समेदिनीनिवासिनां ६
सर्व्वदेशीयानां सर्व्ववंशीयानां सर्व्वभाषाभाषिणां सर्व्वराज्यीयानाञ्च
लोकानां समलं प्रचारयितुं सर्व्वदास्यायिर्न सुमंवादं प्रायोच्चकैः कथामेतां
कथितवान् ईश्वरस्य विचारसमय उपतिष्ठति, अतएव तस्माद् भोला ७
तदीयं महिमानं प्रकाशयत तथा यो नभोमण्डलमहीमण्डलसरित्पति-
प्रस्रवणादीनि सर्व्व्याणि सृष्टवान् तस्मै प्रणामं कुरुत । ततः परम् अन्य- ८
एको दूतस्तस्य पञ्चाङ्गामी सन् एतां कथामकथयत् बाबिलनामिका
महानगरी पतति सा पतति यतः सा कोपव्यभिचारसुरां सर्व्वदेशीय-
लोकान् अपाययत् । एवं तस्य पश्चात् तृतीयो दूत आगत्य प्रोचैः कथा- ९
मेतां कथितवान् यदि कश्चित् तं पशुं वा तस्य प्रतिमां प्रणमति, यदि
वा तस्य चिह्नं भाले हस्ते वा धारयति तर्हीश्वरस्य कोपमात्रा या १०
मदिरा दण्डपात्रेऽवातार्थं तं मदिरां स जनः पात्यति, अपरं पवित्र-
दूतानां मेघशिवकस्य च साक्षाद् गन्धकाग्नौ यातनां प्राप्स्यति । अन्यच्च ये ११
तं पशुं तस्य प्रतिमां वा नमन्ति तस्य नामचिह्नञ्च धारयन्ति सर्व्वदा तेषां
यातनाधूम उत्थास्यति ते दिवानिशो मध्ये विश्रामं न प्राप्स्यन्ति च ।
एतस्मिन् ईश्वरस्य निदेशस्य ख्रीष्टस्य धर्मस्य च पालयितृणां पवित्रलोकानां १२
क्षीयं प्रकाशितम् आसीत् । अपरं मां प्रति कथिताम् एतां वैद्यायसींवाणीम् १३
अश्रौषम् ये प्रभोराश्रये म्रियन्ते ते तत्सणाद् धन्या इति लिख,
एवं ते स्वश्रमेभ्यो विश्रामं प्राप्नुवन्ति तेषां कर्माणि च तेषां पञ्चाङ्गामीनि
भवन्ति, इत्यप्यात्मा कथयति ।

तदनन्तरं पश्यन् पश्यन् श्वेतवर्णमेघं तदुपविष्टञ्च सुवर्णमुकुटिनं हस्ते १४
तीक्ष्णकर्त्तनीधारिणं मानवपुत्रमिवैकं जगं दृष्टवान् । ततः परं मन्दि- १५
राद् अपरएको दूतो निर्गत्य तं मेघाकूटम् उच्चकैरवदत् मेदिन्याः

ग्रस्यानां परिपक्वत्वात् ग्रहकर्त्तनस्य समथ उपतिष्ठति तस्मात् कर्त्तव्या
 १६ ग्रस्यानि किञ्चि । ततो जीमृताकृढजनेन स्वकर्त्तव्या मोदण्यां ग्रहेषु
 १७ कृत्तेषु धरण्याः सर्व्वाणि ग्रस्यानि किन्नान्यभवन् । ततः परं स्वर्गस्वमन्दि-
 १८ राद् अन्य एकस्रोत्तणकर्त्तनीधारी दूतो निरगच्छत् । अपरो वज्रैरधि-
 पतिरेको दूतो यज्ञवेद्या निर्गच्छन् तं तोत्तणकर्त्तनीधारिणं जनम्
 उच्चैरेतां कथां व्याहरत् पृथिवीस्यद्राक्षाफलानि सर्व्वाणि पक्वानि सन्ति
 १९ तस्मात् स्वीयकर्त्तन्या धरण्या द्राक्षाफलानां स्तवकानि किञ्चि । तेन
 सदूतः पृथिव्यां कर्त्तन्या तस्या द्राक्षाफलानि कृतित्वेश्वरस्य कोधपेषणी-
 २० यन्त्रे तानि निरक्षिपत् । अनन्तरं नगरस्य वहिस् तस्मिन् पेषणीयन्त्रे तेषु
 पिष्टेषु सक्तु तन्मध्यात् शोणितं निर्गत्य शतक्रोशान् यावद् ऊर्द्धम् अश्व-
 वल्गापर्यन्तं व्याप्नोत् ।

१५ पञ्चदशोऽध्यायः ।

१ सप्तोत्पातकारिणां सप्तदूतानां दर्शनं, पञ्चजयिनां गीतं ५ ईश्वरकोपसप्त-
 पात्राणां चालनञ्च ।

१ ततः परम् अहं स्वर्गेऽपरमेकं महद् आश्चर्यं चिह्नं दृष्टवान् वस्तुतस्तु
 येन उत्पातेनेश्वरस्य कोपः सफलो भवति तादृशोत्पातकारिणः सप्त दूतान्
 २ अदर्शम् । एवं वज्रिमिश्रितम् एकं काचमयं समुद्रवत्पात्रम् अपश्यम् अन्यच्च
 ये पशोः प्रतिमया चिह्नेन नास्त्रां संख्यया च साकं पशुं अजयन्ते
 ईश्वरस्य वीणाधारिणो भूत्वा तस्य काचमयस्य समुद्रवत्पात्रस्य समीपे
 ३ दण्डायमाना ईश्वरस्य दासमुपा मेघशवकस्य च गोतेन स्तुतिमिमां
 कर्त्तुम् आरभन्त, यथा

‘सर्व्वैर्शक्तिविशिष्टस्त्वं हे प्रभो परमेश्वर ।

त्वदीयं सकलं कर्म महदाश्चर्यमेव च ।

पवित्रप्राणिनां राजन् मार्गा न्याय्या क्षतास्तु ते ।

४ अतएव प्रभो त्वत्तो को न भीतिं करिष्यति ।

को वा त्वदीयनाम्नस्य गौरवं न करिष्यति ।

त्वं केवलं पवित्रोसि त्वद्दण्डास्तु प्रकाशिताः ।

तस्मात् सर्वजना एतत् प्रणस्यन्ति तवाग्रतः ।

तदनन्तरम् अहं पश्यन् पश्यन् स्वर्गं साक्ष्यदूष्यवत् मन्दिरस्य द्वारं ५
मुक्तं दृष्टवान् । ततः शुद्धशुक्लवर्णवस्त्रपरिधायिनो वचःसु बहुसुवर्णवर्ष्माणः ६
एतादृशाः सप्तात्पातकारिणः सप्तदूता मन्दिराद् निरगच्छन् । तदा चतुः ७
प्राणिनाम् एकः प्राणी अनन्तकालस्यार्चिन ईश्वरस्य क्रोधेन परिपूर्णानि
सप्तसुवर्णपात्राणि तेभ्यः सप्तदूतेभ्यः प्राददात् । तेनेश्वरस्य तेजःपराक्रमाभ्यां ८
जातो यो धूमस्तेन मन्दिरं परिपूर्णम् अभवत्, एवं यावत् तेषां सप्तानां
दूतानाम् उत्पाता न समाप्तास्तावत् कोपि मन्दिरं प्रवेष्टुं नाशक्नोत् ।

१६ षोडशोऽध्यायः ।

१ पात्रावतारणं २ प्रथमपात्रावतारणं ३ द्वितीयपात्रावतारणं ४ तृतीयपात्रा-
वतारणं ५ चतुर्थपात्रावतारणं ६ पञ्चमपात्रावतारणं ७ षष्ठपात्रावतारणं
८ सप्तमपात्रावतारणम् ।

ततः परं मन्दिरात्तान् सप्तदूतान् प्रति कथितम् एतं महास्वनम् अहम्- १
श्रौधं, दूयं गलेश्वरक्रोधस्य तानि सप्तपात्राणि मद्याम् अवतारयत् ।

ततः प्रथमो दूतः पृथिव्यां स्त्रीयपात्रम् अवतारयत् ततः पशोर्नामा- २
द्वितशरीरेषु तस्य प्रतिमासेविमानुषाणां शरीरेषु च तस्मिन् लगे तेषां
गलद्वेदनाविशिष्टं क्षतम् अभवत् ।

ततः परं द्वितीयो दूतः स्वपात्रं जलधिमध्येऽवतारयत् ततो जलधेर्जलं ३
मृतलोकानां शोणितसदृशत्वात् तन्मध्यस्था जीवजन्तवः सर्वे प्राणानत्यजन् ।

अपरं तृतीयो दूतः सकलेषु सरित्सु प्रस्रवणेषु च निजपात्रम् अवता- ४
रयत् तेन सर्वाण्यर्ष्मांसि शोणितान्यभवन् । तदा जलाधिपदूताद् एता- ५
दृशीं कथाम् अश्रौधं, हे प्रभो भवान् वर्त्तमानभूतभविष्यत्त्रिकालस्वरूपो
न्यायकारी च तस्माद् इत्थं न्यायं व्यचारयत् । यतो लोकास्तव पवित्र- ६
लोकानां भविष्यदादिनाञ्च शोणितम् अपातयन् तत्कारणात् त्वं तेभ्यः
शोणितं पातुम् अददाः तेऽपि तद्योग्या भवन्ति । तदनन्तरं वेद्याः समीपाद् ७

अपरैकदूतस्य कथामिमाम् अश्रौषं त्वं सत्यः, हे सर्वशक्तिमन् प्रभो पर-
मेश्वर तव दण्डाः सर्वे सत्या न्याय्याश्च ।

८ पश्चाद् दहनेन मनुष्यान् दाहयितुं समर्थश्चतुर्थो दूतः स्त्रीषणां
६ दिवाकरोपर्यवातारयत् । तेन मनुष्या अत्यन्तसन्तापेन दग्धाः सन्त
एतेषाम् उत्पातानां खष्टा य ईश्वरस्तस्य नाम निन्दित्वा तस्य गौरवं कर्तुं
मनांसि नैव परावर्त्तयन् ।

१० अपरञ्च पञ्चमोदूतः स्त्रीयं पात्रं तस्य पशोः सिंहासनोपरि समवा-
तारयत् तेन तस्य राज्यं सान्धकारम् अभवत्, एवं लोका वेदनायुक्तां स्त्रां
११ रमनाम् अदर्शन् । अपरं स्त्रेषां वेदनाभ्यः क्षतेभ्यश्च स्वर्गस्थेश्वरं निन्दित्वा
स्त्रीयकुक्ष्यभ्यां मनांसि न परावर्त्तयन् ।

१२ ततः परं षष्ठो दूतः स्त्रीयं पात्रं फरात्नामिकायां महानद्याम् अवा-
तारयत् तेन पूर्वदिक्स्थानां नरपतीनां मार्गकरणार्थं तस्याः सरित
१३ उदकानि पर्यगृह्यन् । पश्चात् तस्य नागस्य पशो मृषाभविष्यद्वादिनश्च
१४ मुखाद् मण्डूकवत् चीन् अपवित्रात्मनो निर्गतान् अपश्यम् । ते भूताः
सर्वशक्तिमत ईश्वरस्य महादिने युद्धार्थं पृथिवीस्थान् सकलभृपतीन्
१५ संगृहीतुं तेषां समीपं गत्वागत्याश्चर्यक्रियाम् अदर्शयन् । अपरम् इत्रि-
भाषया हर्मगिदोनामकस्थाने, अर्थान् मगिदोपर्वते तान् संगृह्या-
१६ मेलयत् । पश्चाहं चौरवद् आगतोस्मि यो जनो जायत सन् निजवसनं
रक्षति स धन्यः स नग्नः सन् न भ्रमिष्यति लज्जास्पदञ्च न भविष्यति ।

१७ ततः परं सप्तमो दूतः स्त्रीयं पात्रं नभोमध्येऽवातारयत् ततः समागिरभवत्
१८ एष महाशब्दः स्वर्गोद्यमन्दिरात् सिंहासनाच्च निरगच्छत् । एवं शब्दो
मेघगर्जनं विद्युच्चाभवन् अन्यच्च सृष्टिम् आरभ्य यादृशं कोपि कदापि
१९ नापश्यत् तादृशो महान् घोरतरो भूमिकम्पोऽभवत् । तेन प्रधाननगरं
त्रिधा विभक्तम् अभवत्, एवं नानादेशानां नगराणि पतितान्यभवन
विशेषतो बाबिल्नामिकायै महानगर्थ्यै निजप्रचण्डकोपमदिरापात्रं
२० दातुम् ईश्वरः समस्मरत् । एवं सर्व उपदीपाः पलायनं कृतवन्तः

पर्वतास्थान्तर्हिता अभवन् । एवं मनुष्याणामुपरि गगनसाद् एकैकद्वेष- २१
परिमितकरका अवर्धन् ; एतस्याः करकावृष्टेः कारणात् लोका ईश्वरं
निन्दितुम् आरभन्त सोतीव महान् उत्पातो जातवान् ।

१७ सप्तदशोऽध्यायः ।

१ सप्तशीर्षदशशृङ्गविशिष्टस्य पशोः उपरि बाबिलनामिकाया वेश्याया आरोहणं सप्त-
शीर्षदशशृङ्गानां तात्पर्यं तेषां दर्शनं स्त्रीवृत्त्यवसनञ्च ।

तदनन्तरं तेषां सप्तपात्रधारिणां सप्तदूतानाम् एकः समीपम् आगत्य १
मया सार्द्धम् आलप्य कथितवान् अत्रागच्छ मेदिन्या नरपतयो यद् २
वेक्ष्या साकं व्यभिचारकर्मा कृतवन्तः, एवं धरणिनिवासिनो यस्या
लम्पटतामदिरापानेन मत्ता अभवन् तस्या उदकराश्रुपर्युपविष्टायाः
प्रधानवेश्याया दण्डं त्वां दर्शयामि । ततः परम् स दूत आत्मनाविष्टं मां ३
मध्ये प्रान्तरम् अनयत् ततो निन्दानाम्ना परिपूर्णसिन्दूरवर्णसर्वशरीर-
सप्तमस्तकदशशृङ्गविशिष्टपशावुपविष्टां योषिदेकाम् अदर्शम् । सा नारी ४
धूसरसिन्दूरवर्णवसनपरिधायिनी सुवर्णमणिमुक्तादिभिर्विभूषिता
स्त्रीयव्यभिचारघृण्याशुचिद्रव्येण परिपूर्णं सुवर्णस्य पात्रमेकं तस्याः करे
विद्यते । एवं निगूढता प्रधानबाबिल् वेक्ष्यानां पृथिव्या घृण्यक्रियायाश्च ५
जननो, एतानि नामानि तस्या भाले लिखितानि सन्ति । एवं पवित्र- ६
लोकानां योशोः सालिणाञ्च शोणितेन मत्तां तां योषितं दृष्टवान्, अपरं
दृष्टायां सत्यां ममातिशयम् आश्चर्यज्ञानं जातम् । ततः स दूतो माम् ७
अवादीत् त्वं कुत आश्चर्यं मन्यसे तस्या योषितः, सप्तशीर्षदशशृङ्ग-
विशिष्टस्य तस्य योषितो वाहनस्य च निगूढतां त्वां ज्ञापयामि । त्वं यं ८
पशुं पश्यसि स पूर्वम् आसीत् किन्त्विदानीं नास्ति सोऽतस्तस्य अकुण्डात्
पुनरुत्थाय विनन्द्यति ; आसृष्टिकालाज् जीवनपुस्तके येषां नामानि
लिखितानि न सन्ति तादृशा धरणिनिवासिनो लोका भूतम् इदानीं
विद्यमानं भविष्यन्तश्च पशुं विलोक्य विस्मयं मन्थन्ते । यस्य बुद्धिरस्ति ९
य इदं बुध्यताम् । यस्योपरि सा योषिद् उपविशति तस्य सप्तशीर्षाणि

- १० भूधरास्ते सप्तभूधराश्च सप्तनृपतयः, तेषां पञ्चजनाः पतिता अभवन्
 शकौ विद्यमानेति, अपरम् इदानीं नोपतिष्ठति, उपस्थितेऽन्यत्सलं
 ११ स्थास्यति। यः पशु भूत इदानीं न विद्यते सोऽष्टमः, एवं सप्तपशूनां
 १२ मध्यादुत्पन्नः सन् विनश्यति। त्वं यानि दशशृङ्गानि दृष्टवान् ते दश
 राजानः, तेऽद्यापि राज्यं न प्राप्नुवन्ति किन्तु पशूनां साकं मुह्यन्तीकेन
 १३ राज्ञः सामर्थ्यं प्राप्यन्ति। ते एकमन्त्रणाः सन्तः स्वेषां सामर्थ्यं शक्तिञ्च
 १४ पशवे दत्त्वा मेषशावकेन सार्द्धं योत्स्यन्ति। किन्तु मेषशावकस्तान् जेष्यति
 यस्मात् स प्रभूनां प्रभुः, राज्ञां राजा, एवं ये तेन सार्द्धं तिष्ठन्ति त
 १५ आहूता मनोनीता विश्वास्त्राश्च। पश्चात् स मञ्चं पुनः कथितवान् त्वं
 येषु तेयेषूपविष्टां वेश्मां दृष्टवान् तानि राज्यीयदेशीयभाषीयान् जन-
 १६ निवहान् जानीहि। अपरं पशौ यानि दशशृङ्गानि दृष्टवान् तानि वेश्मान्
 षट्तीयथ्यन्ते, एवं तां दीनां नग्नाश्च कृत्वा तस्या मांसं भोक्ष्यन्ते
 १७ तां वङ्गिना दाहयिष्यन्ति च। यावत् स्वाकं वाक्यं सफलं न भवति
 तावद् ईश्वरः स्वमनोगतं साधयितुम् एकवाक्यान् कृत्वा तस्मै पशवे राज्यं
 १८ दातुञ्च तान् प्रवर्त्तयिष्यति। अपरं त्वं यां दीपितं दृष्टवान् सा धरण्या
 राज्ञाम् उपरि अधिपतित्वा गिणी महानगरीति।

१८ अध्यायः।

१ बाबिलोऽधःपतनं तथाद् ईश्वरस्य लोकानां निर्गमनं, तदर्थं राज्ञां बाणिज्य-
 कारिणां पोतीयलोकानाञ्च विजयनं, ईश्वरस्य लोकानाम् आनन्दनं २१ बाबिलः
 पतनं दृष्टान्ति।

- १ तदनन्तरम् अहम् अपरमेकं महाबलवन्तं दूतं स्वर्गाद् अवरोहन्तम्
 २ अर्द्धं तस्या द्यौत्या मेदिनी दीप्ताभवत्। ततः स महाशब्दं कृत्वा प्रोक्षैः
 कथयितुम् आरभत, भूतानां वासस्थानं सर्वेषाम् अशुचिभूतानाम्
 आवासो ऽपवित्रकुत्सितपत्तिणां पिञ्जरो या बाबिलमहानगरी सा
 ३ पतिताभूत् पतिताभूत्। यतः सकलदेशीयलोकास्तस्या व्यभिचाराज्
 जातकोपमदिराम् अपायन्, एवं मेदिन्याः सर्वे नृपतयस्तथा साकं

व्यभिचारकर्माकुर्वन्, अपरं तस्याः सुखभोगबाहुल्याद् धरण्या बनिजो
 धनिनोऽभवन् । तदन्यं स्वर्गाद् उक्तम् एतं शब्दम् अश्रौषं, हे मदीयलोका ४
 येन यूयम् एतद्बाबिलः पापानाम् अंशिनो न भवेत तदोद्योत्पातेन
 यस्तासु न भवेत तदर्थं तस्या वहिर् भवत । तत्पापानि स्वर्गपर्यन्तम् उद- ५
 तिष्ठन् एवं तदुष्कर्माणीश्वरोऽस्मरत् । सा युष्मभ्यं यादृग् अददात् ६
 यूयमपि तस्यै तादृक् प्रतिदत्त, एवं तस्याः क्रियानुरूपं दिगुणं प्रतिफलं
 दत्त, अपरं सा यत् पात्रं परिपूर्णवतो तत् पात्रं द्विः पूरयत । एवं
 सा यति स्वगौरवम् अकरोत् सुखेन कालम् अयापयच्च तस्यै तति ७
 यातनां शोकञ्च दत्त यस्माद् अहं विधवा न भवामि राज्ञी मतो
 विराजमाना विधे कदापि शोकञ्च न प्राप्स्यामि स्त्रीयमनसि कथामे-
 तादृशीम् अकथयत् । अतएव एकदैव तां प्रतीमे सर्वं उत्पाता घटिष्यन्ते ८
 वस्तुतस्तु मृत्युशोकदुर्भिक्षेषु घटितेषु श्रेष्ठे बह्विना दग्धा भविष्यति
 तस्या विचारयिता सर्वशक्तिमान् प्रभुः परमेश्वरोस्ति । अन्यच्च पृथिव्या ९
 ये राजानस्तथा सार्द्धं व्यभिचारकर्मा सुखेन कालयापनञ्चाकुर्वन् ते
 तस्या दहनस्य धूमं दृष्ट्वा क्रन्दिष्यन्ति विलपिष्यन्ति च । एवं तस्या यात- १०
 नायाः साध्वसाद् दूरे दण्डायमाना एतां कथां कथयिष्यन्ति हा हा
 महानगरी बाबिल् हे बलवन्नगरि एकदण्डात् तव दण्डोऽभवत् । एवं ११
 मेदिन्या बाणिज्यकारिणस्तस्याः कृते क्रन्दिष्यन्ति विलपिष्यन्ति च यस्मात्
 तेषां विक्रेयद्रव्याणि पुनः कोपि कदापि न क्रियन्ति । स्वर्णं रूयं मणि १२
 मुक्ता सृक्ष्मवस्त्रं वार्त्ताकीवर्णसिन्दूरवर्णवस्त्रं पट्टवस्त्रं चन्दनादिकाष्ठं
 हस्तिदन्तमयानि बज्रविधपात्राणि महार्धकाष्ठस्य पित्तलस्य लौहस्य
 मर्म्मरस्य च सर्वाणि पात्राणि, एवं दासगन्धा धूपा मर्दनद्रव्यं गन्धरसो १३
 मदिरा तैलम् उत्तमगोधूमचूर्णं गोधूमा गावो मेषा हया रथा दासा मान-
 वानां प्राणा इत्यादीनि विक्रेयद्रव्याणि, अपरञ्च तदीयप्राणैर्वाञ्छितानि १४
 सर्वफलानि यावन्ति सुखादूनि मनोहरद्रव्याणि तावन्त्येव त्वत्समीपाद्
 गतानि त्वं पुनः कदापि तेषाम् उद्देशं न प्राप्स्यसि । अपरं तैलैर्द्रव्यैः १५

धनवन्तो ये जातास्ते सर्वे उत्तमर्णास्तस्या यातनाया भयाद् दूरे
 १६ तिष्ठन्तः क्रन्दन्तो विलपन्तश्च कथयिष्यन्ति हा हा हे महानगरि त्वं
 . स्रस्त्रवसनैर्वात्ताकीयवर्णवसनैः भिन्दूरवर्णवसनैश्च युक्ता सुवर्णमणिमु-
 क्ताद्यैर्भूषणैश्च भूषितामीः, किन्विदानीं दण्डैकमध्ये ताः सम्पत्तयो
 १७ लुप्ताः । अपरं पोतानाम् अधिपतयः पोतधनस्वामिनो नाविकलोकाः
 १८ सागरस्थबाणिज्यकारिण इमे दूरे तिष्ठन्तो नगरदाहस्योद्भूतं धूमं
 विलोक्य प्रोक्षैः कथयिष्यन्ति एतादृशा महानगर्याः मदृशी का परा
 १९ नगरी विद्यते ? इति वदन्तस्ते शिरःसु धूलीर्दत्त्वा क्रन्दन्तो विलपन्तश्च
 प्रोक्षैः कथयिष्यन्ति हा हा यस्या महानगर्या ऐश्वर्यैः सागरस्थिताः सर्वे
 पोताधिपतयो धनवन्तो जाता एतादृशी नगरी दण्डैकमध्ये उच्छिन्ना-
 २० भूत् । किन्तु हे स्वर्गीयलोका हे पवित्रप्रेरिता हे भविष्यद्वादिनो
 यूयम् तद्विरुद्धम् आनन्दत यत ईश्वरो युष्मत्कृतेऽस्या एतादृशं समु-
 चितदण्डं कृतवान् ।

२१ अनन्तरम् एको बलवान् दूतो वृहत्पेष्ण्याः सदृशं पाषाणमेकं
 गृहीत्वा सागरे निलिप्य कथितवान् अयमिव वृहती बालिनगर्ग्येषा
 २२ बलाद् अधः क्षेप्यते पुनः कदापि तददृशेण न लभ्यते । इतः परं वल्लकी-
 वेणुतूर्यादिवादकास्त्वन्मध्ये पुनः कदापि वाद्यानि न वादयिष्यन्ति, एवं
 बाणिज्याय कोपि शिल्पी त्वन्मध्ये नैव लभ्यते, तथा पेष्ण्याः शब्दः
 २३ कदापि त्वन्मध्ये न आविष्यते । अपरं प्रदीपालोकः पुनः कदापि त्वन्मध्ये
 न दर्शय्यते, तथा वरकन्ययोः शब्दः पुनः कदापि त्वन्मध्ये न आविष्यते
 यस्मात् तदीयबाणिकसु महोमथे मुखेषु सत्सु त्वन्मायया सर्वदेशीय-
 २४ लोका मोहं गताः । अपरञ्च भुवि यद् भविष्यद्वादिनां पुण्यवल्लो-
 कानाञ्च बधोभूत् तत्सर्वेषां शोणितानि त्वन्मध्ये प्राप्यन्त ।

१६ जनविशेषाध्यायः ।

१ नाविल्वेश्याया दण्डार्थं स्वर्गोचलोकानां गानं, स्त्रीष्टस्य घनविवाहः, दूतभजन-
निषेधः ११ कथिस्त्रीष्टदर्शनं १७ मांसमत्तं खंगास्नानञ्च ।

अनन्तरं स्वर्गाद् बह्वजनैरुक्तम् इमं महाशब्दम् अश्रौधं, परमेश्वरं धन्यं, १
वदत यतः परित्राणमहिमसम्मानशक्तयः सर्वा अस्मत्प्रभुपरमेश्वरस्य ।
तत्सर्वदण्डाः सत्या न्याय्याश्च यथा महविशेषा स्वयमभिचारकर्मणा २
भूस्वसर्वजना अभ्रश्यन्त स तामदण्डयत् स्वसेवकरक्तापातप्रतिफलं तस्यै
अददाच्च । एवन्ते पुनरकथयन् परमेश्वरं धन्यं ब्रूत तेन तस्या धूमो नित्यम् ३
उदस्थात् । तत्पश्चात् ते चतुर्विंशतिप्राचीनचतुःप्राणिनो भुवि न्यङ्मुखाः ४
सिंहासनोपविष्टमेश्वरं प्रणम्याकथयन् इत्थं भवतु परमेश्वरं धन्यं ब्रूत ।
ततः परं तस्मात् सिंहासनाद् एष शब्दोऽभूत् हे ईश्वरसेवका हे तद्भीरवो ५
यूयं क्षुद्रा महान्तो वा सर्वेऽस्मदीश्वरं प्रशंसत । ततो बह्वदककल्लोलघोर- ६
घनगर्जनशब्दमिवेमं जननिवहस्वनमश्रौधं, परमेश्वरं धन्यं ब्रूत सर्वशक्ति-
मत्प्रभुपरमेश्वरो राजवं करोति । अतो वयमानन्देऽस्माभौ करवामहे तं ७
सम्नम्यामहे यतो मेघसुतविवाह उपास्यात् तत्पत्नी स्वं स्वसज्जयत् । एवं ८
पवित्रलोकानां पुण्यरूपनिर्मलभितसूक्ष्मवसनं परिधातुं तस्यै दत्तम् ।
पश्चात् स मामित्यवादीत्, ये मेघशिगुविवाहोयभोज्याय निमन्त्रितास्ते ९
धन्या इति लिख पुन भौमवोचत्, इमानेश्वरसत्यवचनानि । तदानी- १०
महं तं भक्तुं तत्परणयोः पतितवान् ततः स मामकथयत्, अवधेहि
मा कुरु यादृशस्त्वं योशाः साक्ष्यपिशिष्टास्त्व भ्रातरश्च तादृशोऽहमपि
युष्माकं सहदासोऽस्मि, ईश्वरं भजस्व ; यतो योऽमुमधिसाक्ष्यं भविष्य-
द्वाक्यानां सारम् ।

तत्पश्चादहं पश्यन् पश्यन् स्वर्गद्वारे मुक्ते सति श्वेताश्वमेकं दृष्टवान् यस्त- ११
दुपर्यारूढवान् तं विश्वास्त्रं सत्यवादिनञ्च वदन्ति स न्याय्यत्वेन विचार-
यति युध्यति च । तन्नेत्रे अग्निशिखावत्, शिरसि बह्वकिरीटानि तच्च १२
यन्नाम लिखितमस्ति तत् स्वं विनान्यो न वेत्ति । एवं रक्तमग्नं तत्परिधेयं १३
तन्नामचेश्वरवादः । ततः स्वर्गसैन्यानि निर्मलशुक्लसूक्ष्मवस्तानि १४

- १५ श्वेताश्वरूढानि च तत्पश्चाद् गतानि । तदास्थान्निर्गततीक्ष्णखड्गेन स देशान्
प्रहरति लौहदण्डेन तान् शास्ति सर्वशक्तिमदोश्वरप्रचण्डकोपद्राक्षा-
१६ पेक्षयन्त्रेण तान् दलयति च । एवं राज्ञां राजा प्रभुनां प्रभुरिति
नाम तत्सपरिच्छदजङ्घोपरि लिखितमस्ति ।
१७ ततोहं रवौ तिष्ठन्तं दूतमदर्शं स नभस्युड्डीयमानान् सर्वपक्षिण उच्चैरित्य-
१८ वदत्, यूयं सर्वे ईश्वरमहाभोज्यमागत्य सभायां तिष्ठत, तथा राज्ञां सेना-
पतीनां विक्रमिजनानां हयानां तदारूढानां मुक्तबद्धक्षुद्रमहतां नृणां मांसा-
१९ नि च भक्षत । पश्चात् तद्व्यारूढेन तस्मैवैश्वर्यं सह युञ्जन्तं पशुं ससैन्यं मही-
२० राजगणञ्च मिलन्तमदर्शम् । तेन स पशुस्तेन साकं यो मृषाभविष्यदक्ता
तत्साक्षाद् आश्चर्य्यकर्म कृत्वा पशुलक्षधारिणस्तन्मूर्त्तिपूजकांश्च भ्रमित-
वान् तौ धृतावभूतां जीवन्तौ च वक्त्रिगन्धकप्रज्वलितहृदे न्यक्षिपेतां ।
२१ किन्तु श्रेयलोकास्तद्व्यारूढास्त्यनिर्गतस्वङ्गं न हताः, ततः खगा इत्य तेषां
पल्लैस्तृप्ताः ।

२० विशेषाध्यायः ।

- १ महस्त्रवर्षं यावत् शैतानो चन्धनं, ४ आद्योत्थानं शैतानो मुक्तिः, थेङ्गं जजमा-
ज्जुधोर्मैकनं, तथोर्नाशः, शैतानो नरके निक्षेपः ११ विचारदिनकथनम् ।
१ ततोऽहमतलस्पर्शकुण्डकुञ्जिकामहाशृङ्खलविशिष्टदूतं स्वर्गादवरो-
२ हन्तमदर्शम् । स दूतो नागनामकवृद्धमर्ष्यम् अर्थाद् अपवादकशैतानं
धृत्वा महस्त्रवर्षं यावत् बद्धवान् अगाधकुण्डे निक्षिप्य कुण्डास्यं बद्धवान्
३ मुद्रालक्ष्म च दत्तवान् तेन महस्त्रवर्षेऽसम्पूर्णं सर्वदेशीयजनान् भ्रमयितुं न
शक्यति ततोऽल्पक्षणं मोक्ष्यते ।
४ पश्चादहं किर्यात्सिंहासनानि तदुपविष्टजनाच्चादर्शं तेषां विचारभारो-
ऽदीयत तथा योऽसौ साक्षेश्वरवाक्यकृते येषां शिरांसि किन्नानि ये च
तं प्रशुं तन्मूर्त्तिञ्च नापूजयन् तल्लक्ष्म च भालकरयो र्नाधारयन् तेषामा-
त्मनोऽदर्शं ते महस्त्रवर्षाणि जीविता स्त्रीष्टेन साकं राजत्वं अकुर्वन् ।
५ किन्तु महस्त्रवर्षेऽप्यपूर्णेषु श्रेष्ठा मृता नाजीवन् इति प्रथमात्यानम् । य एतद्

उत्थानांशिनो भवन्ति ते धन्याः पवित्रास्य तेषु द्वितीयमृत्योरधिकारो- ६
नास्ति त ईश्वरस्त्रीष्टयो र्धाजका भविष्यन्ति सहस्रवर्षाणि तेन साकं
राजत्वं करिष्यन्ति च । सहस्रवर्षेषु गतेषु श्रैतान् तस्य कारातो मोक्ष्यते । ७
ततः स महीचतुर्दिक्स्थसिन्धुसिकतावदसंख्यज्जमाज्जानि सर्व्वराज्यानि ८
भ्रमयित्वा युद्धाय संगृहीतुं वहिर्गमयिष्यति । तानि महीप्रस्थेनागत्य ९
पवित्राणां शिविरप्रियनगरे अवरोक्ष्यन्ति तद्देशरात् स्वर्गनिर्गताग्निस्तानि
ग्रसिष्यति । यत्र च स पद्ममृषाभविष्यद्भक्ता च स्तः तद्भिगन्धकद्भदे तेषां १०
भ्रान्तिहृतश्रैतान् निक्षेप्यते तत्र तेऽनन्तकालदिवानि शंयातनां भोक्ष्यन्ते ।

ततोहं शुक्रमहासिंहासनं तदुपविष्टजनञ्चादर्शं तत्सम्मुखाद् भूतभो- ११
मण्डले पलायेतां तद्देशः पुनर्नालभ्यत । ततोऽहं क्षुद्रान् महतो वा मृतान् १२
ईश्वरस्य सम्मुखे दण्डायमानान् दृष्टवान् पश्चात् सर्व्वपुस्तकानि मुक्तानि
विशेषाज्जीवनस्यान्यपुस्तकं मुक्तं, एवं पुस्तकेषु लिखितवचनैस्ते मृताः सर्व्वे
स्वस्वकर्मानुसारतो विचारिताः । सिन्धुस्थसर्व्वमृता निर्गता मृत्युपर- १३
लोकस्थाश्च वहिर्गतास्ततः स्वस्वकर्मानुसारात् सर्व्वे व्यचार्यन्त । पश्चात् १४
मृत्युपरलोकौ वज्रिद्भदे निक्षिप्तौ द्वितीयमृत्युरेषः । जीवनपुस्तके यस्य १५
नाम न लिखितं सोऽग्निद्भदे न्यलिप्यत ।

२१ एकविंशोऽध्यायः ।

१ नयनभःप्रथित्यो दर्शनं २ नयधर्मपुरयिरुशानमो दर्शनं ३ तत्तेजसाकृति-
धनमुत्थानां वर्णनञ्च ।

ततोहं नयनभोमह्यौ दृष्टवान् पुर्व्वीयनभोमह्यौ लुप्ते सिन्धुश्च १
पुनर्नाभूत् ।

अपरं वराय विभूषितां कन्यामिवाहं योहन् ईश्वरान्तिकात् स्वर्गा- २
न्निर्गतां नयधर्मपुरीं यिरुशलमम् अवरोहन्तीम् अदर्शम् । ततः स्वर्गादिमां ३
गम्भीरवाणोमश्रौषं पश्य नृणां मध्ये ईश्वरावास आस्ते तेषां मध्ये स वक्त्यति
ते च तल्लोका भविष्यन्ति स तु स्वयं तेषामोश्वरः सन् तैः साकं वक्त्यति ।
एवमोश्वरस्तन्नेत्रसर्व्वान् माक्ष्यति तेन कदापि मृतिर्न भविष्यति शोक- ४

५ रोदनव्यथाश्च न भविष्यन्ति, इत्थं पूर्वोक्तसर्वे गताः । ततः स सिंहासनो-
पविष्टपुमानवदत् पश्चाहं सर्वं नयं सृजामि पुन मामवादीत् लिख चत
६ इदं वचः सत्यं विश्वास्त्यश्च । स पुनश्च मामवोचत् समाप्तं, अहं कः स्वार्था-
दाद्यन्तरूपो यः पिपासति तस्माद्यहं विनामूख्यं जीवनप्रसवणाम् पातुं
७ दास्यामि । यो जेष्यति स सर्वाण्यधिकरिष्यति ; अहञ्च तदोश्चरो भवि-
८ ष्यामि स तु मत्पुत्रो भविष्यति । किन्तु ये भीताविश्वासिघृण्यकर्म्मक्षत्र-
हन्तृवेक्षागामिदेवार्चिभृषाभाषिणस्ते ऽग्निगन्धकज्वलितहृदे ऽधिकारं
लप्स्यन्ते द्वितीयमृत्युरयम् ।

८ पश्चात् तत्सप्तशेषोत्पातपूर्णसप्तपात्रधारिसप्तदूतानामेको मदन्तिकमेत्य
१० मया समालप्यावदत्, अचेहि तन्मेषसुतोढस्त्रीं त्वान्दर्शयामि । ततः स
आत्मनाविष्टं मामुच्चवृहदद्रिं नीलेश्वरान्तिकस्वर्गनिर्गतधर्ममयमहा-
११ पुरं यिरूशालममदर्शयत् । तत्पुर्थांशोश्चरज्योतिरवर्त्तत तथा तत्तेजस्तु
१२ महार्धरत्नवद् अर्थात् सूर्यकान्तमणिस्फटिकवन्निर्मलम् । तत्पुरीप्राचीरम्
अत्युच्चं वृहच्च तस्य पूर्वोत्तरदक्षिणपश्चिमदिक्षु त्रीणि त्रीणि द्वाराणि
१३ साकल्यतो द्वादशद्वाराणि सन्ति । तद् द्वादशद्वारेषु द्वादशदूताः सन्ति
१४ द्वारोपरीस्त्रायेलवंशीयद्वादशगोष्ठोनामानि लिखितानि सन्ति । तत्प्रा-
चीरस्य द्वादशभित्तिमूलानि सन्ति तत्र मेषसुतस्य द्वादशप्रेरित-
१५ नामानि लिखितानि सन्ति । यो दूतो मया साकं कथोपकथने ऽकार्षीत्
१६ तद्वस्ते तत्पुरद्वारं प्राचीरञ्च मातुं स्वर्णदण्डोऽस्ति । तत्पुरं चतुःकोणं दीर्घ-
१७ प्रस्थयोः समानञ्च । तेन तद्दण्डेन तत्पुरे परिमिते द्वादशसहस्रपरि-
माणमभूत् तद् दीर्घप्रस्थोच्चैः समानम् । तत्प्राचीरे परिमिते मामुपस्थाध्यात्
१८ तस्य दूतस्य चतुःस्रारिंशदधिकशतहस्तपरिमाणमभूत् । सूर्यकान्तमणि-
१९ निर्मितं तत्प्राचीरं तत्पुरञ्च शुद्धसुवर्णनिर्मितं निर्मलकाससदृशं । प्राचीर-
२० भित्तिमूलानि मूल्यवस्त्रानारत्नैर्भूषितानि तेषां प्रथमभित्तिमूलं सूर्य-
कान्तस्य, द्वितीयं नीलस्य, तृतीयं ताम्रमणः, चतुर्थं मरकतस्य, पञ्चमं वैदु-
र्यस्य, षष्ठं शोणरत्नस्य, सप्तमं चन्द्रकान्तस्य, अष्टमं गोमेदस्य, नवमं पद्मरागस्य,

दशमं लशुनोदस्य, एकादशं पेरोजस्य द्वादशं मर्तोष्मणे विद्यन्ते । एकैक- २१
मुक्तानिर्भित्तमेकैकद्वारं, इत्थं द्वादशमुक्ताभिर्द्वादशद्वाराणि पुरस्य सर्व-
पथाः शुद्धस्वर्णभूषिताः काचवन्निर्मलाः । किन्तु तत्पुरमध्ये मन्दिरै- २२
कमपि मथा न दृष्टं यतः सर्वशक्तिप्रभुपरमेश्वरो मेषशावकस्य तस्य मन्दि-
रम् आस्ते । दीप्यर्थं तत्पुरे दिवाकरनिशाकराभ्यां न प्रयोजनं, ईश्वरस्य २३
तेजसा तत्पुरं दंदोष्यते तत्र मेषशिशुर्जीतिरस्ति । देशोद्यमक- २४
लोकास्तज्ज्योतिषा यान्ति मद्वा नृपाः स्वैश्वर्यमहिमानौ तन्मध्यम्
आनेत्यन्ति च । तत्पुरस्य द्वाराणि दिवा कदापि न रुध्यन्ते तत्र निशा च २५
न भवति । लोकाः सर्वदेशानामैश्वर्यमहिमानौ तन्मध्यमानेत्यन्ति । किन्त्व- २६
पवित्रघृष्टातथ्यकर्मादत् कोपि कदापि तन्मध्यं न प्रवेक्ष्यति येषां २७
नामानि मेषशिशीर्जोवनपुस्तके लिखितानि सन्ति तएव प्रवेक्ष्यन्ति ।

२२ द्वाविंशोऽध्यायः ।

१ चन्द्रतनदीनगर्यो दर्शनं, ईश्वरस्य लोकानां सुखं ६ दूतस्त्रीद्वयोः कथनं ८ दूतस्य
स्वपूजानिषेधः १२ स्त्रीद्वयस्य कथनं १८ एतत्पुस्तकस्य न्यूनाधिककरणनिषेधः
शुभप्रार्थना च ।

ततो दूत ईश्वरमेषशिशीर्जोवनपुस्तके लिखितस्फटिकवन्निर्मलाम्बुनदीं १
माम् अदर्शयत् । तस्या नद्यास्तन्मार्गस्थोभयपार्श्वे द्वादशविधफलदामृत- २
वृक्षोऽस्ति तद्वृक्षः प्रतिमासं एकैकफलं फलति तत्पत्रेण देशीयलोकानां
स्वास्थ्यं जायते । कदापि नाभिशापो भविष्यति किन्त्वैश्वर्यमेषशिशी- ३
र्जोवनपुस्तके लिखितस्फटिकवन्निर्मलाम्बुनदीं ४
मिहासनं तत्रास्ति तत्सेवकाश्च तं सेविष्यन्ते । तद्वदनं पश्यन्ति भालेतन्नाम-
चिह्नं धारयन्ति च । तत्र रात्रिर्नास्ति प्रभुपरमेश्वरस्तेषां दीप्तिर्भवति ५
तेषां दीपसूर्याभ्यां प्रयोजनं नास्ति ते च नित्यं राजत्वं कुर्वन्ति ।

पश्चात् स मामवदत् एताः कथाः सत्या विश्वास्याश्च पवित्रभविष्यद्वा- ६
दिनां प्रभुपरमेश्वरः स्वसेवकान् शीघ्रमाविधटना आपत्तितुं क्रादूलं
प्रेषितवान् । (यीशुर्वक्ति) पश्चाच्च शीघ्रमागच्छामि य एतत्पुस्तकस्य सर्व- ७
भविष्यद्वाक्यं पालयति स धन्यः ।

- ८ अहं योहन् एतान्यदर्शनम् औषधं वृद्धा युवा च यो कृतो मामेतान्य-
 ९ दर्शयत् तस्य भजनार्थं तत्पदतले पतितोऽहम् । तेन समक्षमकथयत्
 अवधेहि मां कुरु, यतो यथा त्वं तव भविष्यद्वादिभ्यतर एत-
 १० त्पुस्तकीयवाक्यपालकाश्च तथैवाहमपि सहदासैकः, ईश्वरं भजस्व । पुनः
 स मामवदत् त्वम् एतत्पुस्तकस्य भविष्यद्वाक्यानि मुद्राङ्कितानि मा
 ११ कार्षीः समयो निकटवर्त्ती । योऽन्यायी सोऽन्यायी तिष्ठतु योऽशुचिः
 सोऽशुचिस्तिष्ठतु यो धार्मिकः स धार्मिकस्तिष्ठतु यस्य पवित्रः स
 पवित्रस्तिष्ठतु ।
 १२ पश्चाहं (योऽशुः) शीघ्रमायामि । एकैकमानुषं स्वस्वकर्मानुरूपफलं दातुं
 १३ मयि पारितोषिकमस्ति । अहं कः क्षार्थाद् आद्यन्तप्रथमशेषरूपः । ये
 १४ तदाज्ञां पालयन्ति तएव धन्या यतस्तस्मैऽमृतवृक्षमधिकरिष्यन्ति द्वारेण पुरं
 १५ प्रवेक्ष्यन्ति च । किन्तु कुक्कुरद्वयमायाविवेश्यागामिनरुचतृदेवार्चकमृषा-
 १६ प्रियमृषोत्पादका लोकास्तद्वहिर्भविष्यन्ति । योऽशुरहं समाजगणमध्ये
 एतद्वाक्यानि प्रमाणीकर्तुं युष्मान् प्रति स्वदूतमप्रेषयम् अहं दायूदो मूलं
 १७ फलम् उज्ज्वलप्रभातीयनत्नरूपस्य । आत्मकन्ये कथयत आयाहि यस्य
 गृणेति सोऽपि वदतु आयाहि यः पिपामति स आयातु य इच्छति स
 विनामूल्यम् अमृताम्बु गृह्णातु ।
 १८ ये जना एतत्पुस्तकस्य भविष्यद्वाक्यं गृणन्ति तेषाम् एकैकजनाय
 साक्ष्यं दत्वा कथयामि, यदि कश्चिदन्यवाक्येनैतद्वाक्यानि बद्धयति तर्हीश्वर
 १९ एतत्पुस्तकलिखितोत्पातान् बद्धयित्वा तस्मै दास्यति । यदि कश्चिदे-
 तद्भविष्यत्पुस्तकस्य कथां लुप्यति तर्हीश्वरो जीवन्पुस्तकाद् धर्मपुराद्
 २० एतत्पुस्तकलिखितवाक्याच्च तदंशं लोप्स्यति । य इतिवाक्यमाक्ष्यं ददाति
 २१ स वक्ति द्रुतमहमेमि । तथास्तु प्रभो योशो इत्यमेहि । युष्माकं सर्वान्
 मन्त्राभ्युपगच्छीष्यतीष्टस्थानुयहो भूयात् ॥ इति ॥